

ZACHRAŇ MĚ,
PRINCEZNO,
JESTLI MŮŽEŠ.

LAKESTONE

SRDCE TEMNOTY

PŘELOŽILA
MILADA KRÍŽOVSKÁ

SARAH RIVEN'S

LAKESTONE

SRDCE TEMNOTY

Varování před citlivým obsahem

Román *Lakestone* lze zařadit k subžánru dark romance.

Tento druh romantické literatury se však vymyká klasickým pravidlům literatury svého druhu: romantika se zde totiž snoubí s násilím. Pokud by tedy čtenář nebyl informován, některé scény by ho mohly zaskočit.

V příběhu se vyskytuje násilí, vraždy, organizovaný zločin, únos, úzkostné a problematické stavy spojené s duševním zdravím, toxicití rodiče, sexuální obtěžování či zanedbávání v dětství, traumata nebo užívání drog.

© Hachette Livre, 2024

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Milada Křížovská, 2026

Cover © Books and Moods, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8502-5 (pdf)

SARAH RIVENS

LAKESTONE

SRDCE TEMNOTY

přeložila Milada Křížovská

OBSAH

PROLOG	9
1 ODPOLEDNE	11
2 VÍTEJ ZPÁTKY	16
3 THE BOX	24
4 DŮKAZ	33
5 NEBEZPEČNÁ NOC	43
6 NOVÝ DŽOB	53
7 DRUHÁ ŠANCE	59
8 NEBEZPEČNÉ ČÍSLO	70
9 SLAVNOSTNÍ VATRA	80
10 JAHODOVÁ PŘÍCHUŤ	89
11 SVĚDEK	98
12 PRVNÍ SLIB	107
13 POHLCUJÍCÍ BARVA	117
14 HRA S OSTŘÍM NOŽE	126
15 KDO S KOHO	134
16 DOBRÝ DŮVOD	143
17 PANENKA	153
18 MASON	162
19 TERAPIE	170
20 POD DOZOREM	180
21 BATERKA	190
22 FOBIE	201
23 SHOPPOVÁNÍ A SLIB	212
24 CHAOTICKY ZRŮDNÝ	222
25 KAI A KAI LAKESTONE	233
26 DOHODA	243
27 FALEŠNÁ IDENTITA	252

28	PRVNÍ ČÁST	263
29	OTÁZKA ŽIVOTA A SMRTI	273
30	PEKLO VE DVOU	282
31	LISA	292
32	CHAOTICKY UKLIDŇUJÍCÍ	303
33	DRAŽBA	317
34	ZAMOTANÉ VZPOMÍNKY	332
35	SNESITELNÁ BOLEST	342
36	ZVLÁŠTNÍ	352
37	KONTAKT(Y)	365
38	SMRTELNÁ POSEDLOST	377
39	SLOVO A SLIB	388
40	Z PEKLA ŠTĚSTÍ	399
41	NAVÁTÁ SLOVA	412
42	PODOBNOST	422
43	PRAVDA, NEBO ÚKOL	431
44	MANIAK	440
45	CHAOTICKY NEBEZPEČNÝ	451
46	LEŽ A SLIB	463
47	PŘEDSTAVIVOST	473
48	DĚŠŤ A HVĚZDY	484
49	RUŠNÝ SVÁTEČNÍ DEN	495
50	TÉMĚŘ DOKONALÁ VEČEŘE	507
51	RED	525
52	KONEČNÉ STADIUM	542
	EPILOG	565
	PODĚKOVÁNÍ	567

Tuto knihu věnuji všem Iris.

PLAYLIST

The Only | Sasha Alex Sloan
Daddy Issues | The Neighbourhood
Xanny | Billie Eilish
High Enough | K.Flay
Darkside | Oshins, Hael
Killer | Valerie Broussard
Unholy | Hey Violet
Joke's On You | Charlotte Lawrence
Can You Keep a Secret? | Ellise
Numb to the Feeling | Chase Atlantic
Angry Too | Lola Blanc
Prisoner | Raphael Lake, Aaron Levy, Daniel Ryan Murphy
Poor Marionette | Sarah Cothran
DARKSIDE | Neoni
I'll Be Seeing You | Billie Holiday
Darkside | grandson
Happier Than Ever | Billie Eilish
Lovesick (feat. Ellise) | guccihighwaters
Chaotic | Ellise
Welcome to the Jungle | Tommee Profitt, Fleurie
Counting Bodies Like Sheep to the Rhythm
of the War Drums | A Perfect Circle
Intro III | NF
Hurt | Christina Aguilera

Načtete kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

PROLOG

Pro ty druhé. Byl tu vždycky pro ty druhé, a nikdy ne pro ně. Život byl nespravedlivý. Na čisté duše útočil a nevděčné šetřil.

„Měl jsem tvou mámu zabít, aby ses nikdy nenarodil, ty zmetku jeden.“

To mu bylo teprve šest.

„Tvůj táta odešel jen kvůli tobě. Už máš jen mě, tak mě nenuť, abych odešla i já.“

A jí teprve deset.

„Tvůj otec je prostě takovej.“

Tak to už konečně přijmi a respektuj ho, Kaii.“

„Tvá máma už jiná nebude, měj s ní přece trpělivost.“

Má to těžší než ty, Iris.“

Tato slova se jim v hlavě vracela ještě roky potom. Ovlivnila jejich vnímání a uvěznila je v jejich vlastních myšlenkách. Tyto dvě děti, které po nikom nikdy nic nechtěly, byly teď už navždy traumatizované.

A obě se utěšovaly... po svém.

„Rozlámu ti všechny kosti v těle, jednu pěkně po druhý, a rozdrtím ti je napadrt, ty odpornej hajzle. Jen doufám, že přitom budeš naživu, abys slyšel, jak křupou.“

Kai Lakestone

*„Budu mít vždycky ráda jen ty, co
nemají rádi mě, nikdy totiž neuvěřím,
že by mě někdo mohl milovat.“*
Iris Simonesová

Dvě děti, které dospěly až příliš rychle. A příliš špatně.

„Ale proč?“

Tato jediná otázka jim neustále rezonovala v hlavě už od chvíle, kdy poprvé otevřely oči a spatřily světlo světa. Teď je však na řadě svět, aby si stejnou otázku položil on.

Tyto dvě zbloudilé duše se už co nevidět setkají a budou se muset rozhodnout. Buď jeden druhého zachrání – nebo oba zemřou.

„Zachraň mě, jestli můžeš, princezno.“

*„Jestli tě mám zachránit, Kaii, budu
muset nejdřív zatratit sebe sama.“*

KAPITOLA 1

ODPOLEDNE

23 h 55 min. Hydewood, Spojené státy americké

Ležela jsem na střeše domu a vychutnávala si absolutní ticho, když mě ofoukl studený vítr, předzvěst podzimu, a já se ošila. Pozorovala jsem hvězdy, částečně schované za mraky, a z úst mi unikl povzdech.

Posraný narozeniny.

„Já věděla, že tě tu najdu.“

Pousmála jsem se a moje malá sestra se posadila vedle mě.

„Už jen pět minut,“ řekla, celá nadšená.

„Ty mi to budeš vážně odpočítávat?“

„Jasně že jo! Víš, jak dlouho jsem na ten den šetřila?“

Nic jsem na to neřekla a vnitřně proklínala své dřívější já za ten super nápad udělat si z narozenin orgie donutů a čokoládových milkshaků v *Corns*. Za necelé tři minuty mi bude dvaadvacet. Sice mám tyhle společné chvíle s nevlastní ségrou ráda, ale donuty v *Corns* už mi vážně lezou krkem... Jenže Thea je tak miluje, že se pro ni jednou v roce vždycky nakonec obětuju.

„Nezajdem třeba do lunaparku?“

„To ti tvůj táta nedovolí,“ zamítla jsem ihned tuhle variantu.

„Hmm, ale třeba jo, když půjdeš se mnou?“

Marc nechce, aby se Thea courala po lunaparcích. Ségra si myslí, že mu vadí všechny ty davy a fetišci, co si píchají za ruským kolem, ale podle mě se spíš bojí, že by takhle malou holku – teprve třináctiletou žábu – mohl někdo unést. Ostatně takové věci se fakt dějí a její táta o ni má opravdu strach.

Na rozdíl od toho máho.

Když už jsme u toho, zajímalo by mě, jestli mi aspoň popřeje esemeskou. Možná tak za týden.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Iris.“

„Děkuju.“

Zvedla jsem se do sedu a ségra mě objala svýma drobnýma rukama. Zavřela jsem oči a upřímně si užívala své čtvrté objetí v tomhle roce.

„Ty seš smutná?“ zeptala se, když se natáhla vedle mě.

Zarazila jsem se. Vypadám snad tak?

„Ani ne, proč?“

„Nevím, já jen že se moc neraduješ,“ pokrčila nechápavě rameny.

„Taky jsem si vždycky užívala narožky, když mi bylo jako tobě,“ zalhala jsem, abych ji uklidnila, a pousmála jsem se. „Nevrátíme se? Šla bych už domů. Začíná bejt chladno.“

Velkým francouzským oknem jsme se dostaly zpátky do mého pokoje. V domě panovalo ticho. Marc už dobré dvě hodiny spal a máma, povoláním zdravotní sestra, měla zrovna noční.

Poprála jsem Thee sladké sny a šla si taky lehnout. Na posteli mi začal vibrovat mobil.

„Já věděla, že ještě nespíš,“ ozvala se posměšně máma, jen co jsem jí to zvedla.

„Bravo, Watson,“ odpověděla jsem sarkasticky.

„Zkontrolovala sis auto? A věci?“

„Ráno, mami,“ povzdychla jsem podrážděně a dál zírala do stropu. „Kdy už konečně přijdeš?“

„Tak za hodku dvě. Musím končit, mám práci,“ utála hovor.

Na opačném konci drátu jsem zaslechla hlasité *píp* a pochopila, že právě zavěšila.

„Oukej, tak ahoj,“ procedila jsem mezi zuby.

V tomhle prohnilem městě vegetuju už skoro měsíc, takže i když na beton vím, že se mi po ségre bude stýskat, nemůžu se už dočkat, až se zas vrátím zpátky na vejšku. Až budu hodně, ale opravdu hodně daleko odsud. Do téhle famílie už totiž dávno nepatřím. Natož do tohoto města.

14 hodin

Thea se ládovala v pořadí už čtvrtým donutem, zatímco ten můj, teprve druhý, ležel pořád na stole prakticky netknutý. Přitiskla jsem rty k brčku a nasála ledovou kávu, od které jsem si slibovala, že mě pořádně nakopne.

„Nechceš i ten můj? Už nemůžu,“ zašklebila jsem se rezignovaně.

Ségre se v tu ránu rozzářily oči jako dvě baterky, pohodila blondátými vlasy a už si můj talíř sunula k sobě. Sledovala jsem, jak se vášnivě vrhá na můj donut,

aniž dojedla ten svůj, a musela jsem se upřímně usmát. Když jsem byla v jejím věku, tak mi teda takhle nechutnalo.

Když jsem byla v jejím věku, tak mi vlastně nechutnalo vůbec.

Thea a já jsme úplně jiné. Ségra je přesně ten typ společenské, milující a přítulné holčičky, která umí rozesmát své kamarádky. Kdežto já pořádně ani žádné kamarády nemám, nevěřím si a jakékoliv fyzické doteky jsou mi odjakživa odporné. Nejsme si podobné ani fyzicky, já malá bruneta, ona dlouhonohá blondýnka.

Jedno máme ale společné.

Modrou oční duhovku.

„Kdy odjíždíš?“ zeptala se a neustále protřepávala svůj milkshake.

„Za... tři hodiny,“ ověřila jsem si na mobilu.

Ona ale hned bojovně zkřížila paže na svém dětském hrudníku a nasupečně vyšpulila rty, takže jsem se neudržela a vyprskla smíchy. Na stole jí začal vibrovat mobil.

„Ahoj, tatí!“ vykřikla nadšeně, jakmile přejela prstem po displeji.

Thea má k Marcovi hodně blízko. Mají spolu takový ten ryzí vztah otec-dcera, který jsem si vždycky přála mít se svým tátou, když jsem byla malá. Teď už jsme spolu ale několik měsíců nemluvili. Ne že bychom se pohádali, ale prostě ani jeden z nás nemá vnitřní potřebu s tím druhým mluvit.

Jestli mám tátu ráda? Chtěla bych.

Zavolám mu vždycky tak dvakrát do roka: na jeho narozeniny a pak když mi má zaplatit školné na další semestr, což je ostatně jeho poslední vyživovací povinnost, kterou vůči mně ještě má. Všechno ostatní platím buď já, nebo máma. A přesto mi mobil v obou případech zvedne jen výjimečně.

Zbývající dny v roce pak zas žádného tátu nemám.

Když se naši rozvedli, začali si žít každý po svém a já jen sledovala, jak se zas pomalu staví na nohy. Lépe řečeno... *jak se o to pokoušejí.*

Máma potkala Marca až několik let po rozvodu. Můj otčím ovdověl v roce, kdy se máma s tátou rozvedli, Marc tehdy vychovával svou dceru sám, protože její máma umřela hned po porodu. Pro mě byl tehdy Marcův příchod do mámina života doslova darem z nebes.

A to hned z několika důvodů.

„Taťka říkal, že už ti chtějí všichni popřát,“ vybafla na mě zničehonic Thea, čímž mě vytrhla ze zamyšlení. „Tak co? Půjdem tam, ne?“

Nechaly jsem donuty donutama a opustily *Corns*; ona lehkým krokem, a já se žaludkem jako šutr a pocitem, že hodím šavli.

Oslavit moje narozeniny. S tím určitě přišel Marc, no jasně, protože mámu by z toho nápadu ihned trefil šlak. Otčím se mnou vždycky chtěl mít hlubší vztah, jenže já ani po těch letech pořád nevím, jak se k němu mám vlastně chovat. A tak se pořád plácáme na mrtvém bodě.

Je to pro mě prostě jen Thein táta a mámin manžel.

Nejsem jeho dcera. A on není můj otec.

„Iris?“ spustila Thea, zatímco jsem pomalu přijížděla k máminu baráku.

„Ano?“

Tázavě jsem se podívala na ségru, která se zatvářila hodně šibalsky.

„Už jsi měla kluka?“

„Cože? No... jasně že jo! Proč se ptáš, nebo spíš proč se ptáš zrovna teď?“ zeptala jsem se a lehce se pousmála, přestože jsem nechápavě krabatila čelo.

„A proč ne?“

„Neodpovědělas mi na otázku, Theo.“

Povzdychla si.

„No protože ségry mejch kámošek už jim vyprávějí o svezích klukách, ale tys mi zatím ještě o žádným neřekla... To proto, že jsme jen nevlastní ségry?“

„Né... To ne, jasně že ne,“ vykotala jsem ze sebe. „Ty přece seš moje ségra, Theo, to jen že jsem s nikým už asi od patnácti... nechodila!“

A svým způsobem je to taky pravda. Už dlouho jsem neměla žádný vážný vztah, vždycky tak maximálně nějaký úlet na jednu noc. Prostě *jednorázovku*.

„Ani na vejšce? Vždyť seš tak hezká.“

„Já se na fakultě s nikým nebavím,“ zavrtěla jsem hlavou. „Jsem radši sama.“

Když jsme dorazily k domu mého dětství, všimla jsem si, že už na nás venku na prahu schodiště čeká Marc se širokým úsměvem na rtech. Objal svoji holčičku a já se při pohledu na ně neubránila upřímnému úsměvu.

„Už tu na vás čekáme!“ vykřikl Marc a poodstoupil, abych mohla projít.

„Vždyť už jsme tu,“ hlesla jsem a vešla do domu.

Podívala jsem se stranou a na kuchyňském ostrůvku spatřila narozeninový dort. Máma viděla, jak přicházím, jemně se pousmála a prohlásila:

„No konečně!“

Marc mi se svou dcerou sborově zazpívali „Hodně štěstí, zdraví“, já se na ně dívala a tápala, jak zareagovat. Když byla tahle trapná kulturní vložka u konce, popošla jsem konečně k dortu. Právě jsem se chystala sfouknout svíčky, které už skoro kapaly na prostírání, když mě Thea zarazila a vykřikla:

„Přej si něco!“

Zasmála jsem se a zavřela oči.

... Prosím, prosím, ať tenhle rok nestojí za takový hovno jako všechny předchozí.

A pak jsem konečně sfoukla svíčky. Thea radostně zapištěla a celá šťastná mě přitiskla k sobě.

„Všechno nejlepší, Iris,“ objal mě taky Marc.

„Děkuju.“

Položila jsem mu ruce na záda, ale víc nic. Jeho doteky ve mně totiž pořád vyvolávají jeden a ten samý pocit. Pocit dějá vu.

Táta mě taky takhle objímal, když jsem byla malá.

Odkašlala jsem si, a přestože nás mamka pozorně sledovala, odtáhla jsem se od něj. Ona v hloubi duše moc dobře ví, že Marca nedokážu mít stejně ráda, jako má rád on mě. A tenhle holý fakt je taky hlavním důvodem, proč má vůči své nové rodině tak trochu výčitky svědomí.

Potom mi Marc naskládal bágly do auta a zkontroloval, jestli všechno funguje, jak má. Záležitost otců, bezpochyby. Mamka mi dala kázání, abych hlavně nejela moc rychle, a Thea mě nepřestávala objímat kolem pasu a marně prosit, abych ještě aspoň chvíli zůstala.

„Slibuju, že se brzy vrátím,“ zašeptala jsem k ní, zatímco jsem jí z obličeje odhrnovala blondaté pramínky vlasů.

A stejně jako pokaždé, když jsem jí něco slibovala, i tentokrát jsem k ní natáhla malíček a ona se do něj zahákla tím svým.

„Tak už ji nech, zlatíčko moje,“ řekl nakonec Marc a spiklenecky se na mě podíval. „Iris už musí jet.“

Potom mi máma spolu se svým mužem a svou nevlastní dcerou, hezky pěkně v jedné řadě jako dokonalá rodinka, zamávali z chodníku. Já jim s pousmáním totéž gesto opětovala a postupně se vzdalovala od domu.

Konečně padám z tohoto zpropadeného města pryč. A jen bůh ví, jak strašně mě v minulosti ničilo.

„Sbohem, Hydewoode. Shnij v pekle.“

KAPITOLA 2

VÍTEJ ZPÁTKY

Jedna hodina ráno. Silnice číslo 7.

Několik set kilometrů od New Jersey

Všimla jsem si, že je hodin jako na kostele, a zas sprostě zanádalávala. Bylo mi totiž naprosto jasné, že mám-li vůbec dorazit do cíle, budu se muset ještě stavít na pumpě. Tuhle trasu jsem jela v noci úplně poprvé, takže jsem doslova umírala strachy. Cesta byla navíc dlouhá a docela opuštěná. Čím víc jsem se blížila k benzínce, tím větší jsem dostávala strach.

„Myslíš, že nás tu teď v noci někdo unese, Rufusi?“ zeptala jsem se svého plyšového křečka.

Ale no tak, Iris, co by se prosím tě mohlo stát holce, která je v jednu ráno sama na pumpě, navíc v bohem zapomenutý díře?

Všechno. Úplně všechno.

„Přinejhorším tady tak maximálně umřem. Ale aspoň budem spolu a to je nejdůležitější, že jo?“ přesvědčovala jsem sama sebe při pohledu na svého roztomilého plyšáka.

Vtom jsem na jakési fasádě zahlédla blikající neon a nedůvěřivě pokrčila čelo. Nikde ani noha, jen já a ta moje uřvaná kraksna.

Zastavila jsem u stojanu s benzínovou pistolí, vystoupila z auta a ihned zamířila do obchodu. Zatlačila jsem do dveří a ozvalo se cinknutí zvonku upozorňující personál, že jsem vstoupila dovnitř. S nepřístupným výrazem jsem došla k pokladnímu, který zrovna hrál hry na mobilu.

„Plnou,“ oznámila jsem mu chladně.

Podala jsem mu peníze za benzín a čokoládovou tyčinku, kterou jsem hned šoupala do tašky, a se srdcem až v krku vyšla z obchodu ven.

Horor. Fakticky horor.

Právě jsem zasouvala čerpací pistoli do nádrže, když se ozval burácivý řev motorky a já zpozorněla. Na benzínku dorazil motorkář v helmě a o mě se už vážně pokoušel infarkt. Co když je to vrah? V životě jsem už viděla tolik dokumentů o zabijácích, že teď rozhodně nedokážu zachovat klid.

Ostatně jsem bytostně přesvědčená, že jsem se v přítomnosti vraha už aspoň jednou ocitla, jenom o tom nevím. Všichni jsme to zažili.

Motorkář zastavil u protějšího stojanu, sundal si černou helmu a do čela mu spadly havraní vlasy. Pečlivě si mě prohlédl a já vyděšeně uhnula pohledem, aby neviděl, že jsem zezelenala strachy.

Vydal se do krámu, ale já stihla zaslechnout, jak mu zvoní mobil a pak říká: „Než mi začneš vyhrožovat, že ze mě uděláš dva, a ještě nádhernější, nechal jsem ti vzkaz, že si půjčku tu tvou mašinu... Nedělej z toho přece hned drámo...“

Zněl uvolněně, a tak se mi ulevilo. Měla bych se už konečně začít ovládat, protože jestli budu z každého hned dělat psychopata s motorovou pilou, tak nakonec nevystřím ani nos z baráku.

V kapse mi začal vibrovat mobil. Na displeji jsem si přečetla, kdo volá, a pousmála se. Roxana Riderová alias Rox.

„Mý oblíbený číslo?“ vystřelila na mě naši tajnou otázku.

„Modrá,“ zasměchovala jsem s úsměvem.

Rox je typickým příkladem barové povalečky, co ráda vymetá pajzly pofiderního charakteru. A tohle je náš způsob, jak si dát echo, jestli jsme OK: když totiž jedna z nás odpoví na tuhle otázku číslem, a ne barvou, znamená to, že má problém. Je to takový náš tajný signál.

„Seš ještě daleko?“

„Už jsem skoro tam,“ odpověděla jsem a vtom za sebou zaslechla kroky.

Otočila jsem se a za mnou motorkář. Byl ale podle všeho tak zabraný do svého mobilu, že určitě nekoukal na mě.

„Dala jsem nažrat Rufusovi,“ oznámila mi pyšně moje nejnejka. „Nemám zůstat na drátě, než dorazíš do svého bytu?“

„... Jasně, a já se přihlásím do The Voice a bude ze mě druhá Billie Eilishová,“ smál se motorkář do mobilu.

„Není třeba, brzy se mi vybije baterka, stejně už tam budu,“ uklidnila jsem ji. „Tak zatím.“

Zavěsila jsem a vrátila čerpací pistoli zpátky na své místo. Ucítila jsem, že se na mě ten týpek dívá, intuitivně jsem se k němu otočila a vtom se naše oči vcelku nepřekvapivě setkaly.

„Nic jí neudělám, nespouštím z té tvý krasavice oči,“ ujišťoval dotyčného na opačném konci drátu a přitom mě sledoval pohledem. „Víš přece, jakej jsem profík, jakej mám talent na *hlídání*.“

Už jsem neztrácela ani minutu, honem jsem skočila do auta, zamkla dveře a okamžitě vyrazila vpřed. Motorkář na mě sice cosi zařval, ale já dělala, že

neslyším, a šlápla na plyn. Srdce mi bušilo tak rychle, že jsem stěží popadala dech. Nesnáším mluvit s cizími lidmi.

Na čelní sklo začaly dopadat kapky deště. Pustila jsem si hudbu, abych toho magora dostala z hlavy, a v kabině se rozezněly první tóny songu „From the Dining Table“ od Harryho Stylese.

Mám ráda určitý hudební styl, určitý knižní žánr i konkrétní odstíny barev: smutnou hudbu, romantické knížky a tmavé barvy. Miluju náladu smutné hudby, vzbuzuje ve mně pocity, které si normálně zakazuju. A temné romantické příběhy zas odrážejí realitu mnohem líp než jiné žánry, teda aspoň podle mě. Reálný život přece není nikdy tak krásný jako v knížkách a skutečné konce nejsou nikdy tak šťastné.

A žili spolu šťastně až do smrti... Vždyť je to směšný.

A konečně tmavé barvy proto, že chci hlavně splynout s davem. Zřídka kdy mě někdo potká ve výrazném oblečení. Na křiklavých barvách naopak ujíždí má nejnejka Rox. Kdežto já dávám přednost šedé, hnědé a černé.

Takže snad ani nemusím říkat, že miluju, když prší. Někdo mi jednou řekl, že dešť jsou slzy andělů, kteří nad námi drží ochrannou ruku a pláčou, aby nám odlehčili od bolesti. Možná proto jsem tak šťastná, když vidím déšť, když ho můžu cítit i slyšet.

Skutečně šťastná.

Předjela mě motorka a mě se zmocnila panika. Přísahala bych, že to byl ten týpek z pumpy, ten, co na první pohled vypadal, že by ani mouše neublížil. I když, není snad právě tohle krycím znamením každého dobrého zabitáka?

Tak fajn, musím se rychle uklidnit. Co třeba myslet na Rufuse?

Pohodila jsem hlavou. Hlavně musím přidat, ať už jsem co nejrychleji doma...

O dvě hodiny později. Ewing, New Jersey

„Tak co teda budeš dělat?“

„Musím zavolat tátovi, aby mi zaplatil zimní semestr,“ zamyslela jsem se nahlas a zároveň pozorovala, jak se Rox pečlivě odličuje před zrcadlem, v němž se odrážel její obličej. „A taky si musím najít novou práci,“ dodala jsem po chvíli.

„Co takhle zkusit to v nákupáku?“

„Rozeslala jsem životopisy do několika obchodů v okolí, ale zatím se nikdo neozeval,“ povzdychla jsem si a udělala pár kroků ke své nejnejce.

Ta se na mě usmála, pak se na vteřinu soustředila na mobil a umělými nehty do něj nadatlovala odpověď na svoje už asi osmé rande v tomhle týdnu. Rox je fakticky kočka a moc dobře to ví. Pozornost chlapů jí parádně čechrá ego.

„Jak dlouho budeš ještě nosit ty čočky, Simonesová?“

Potutelně se usmála a já obrátila oči v sloup. *Kéž bych je mohla nosit celej život.*

Vzala jsem do ruky krabičku na kontaktní čočky a odstrčila Rox od umyvadla, aby mi taky laskavě na chvíli uvolnila místo. Umyla jsem si ruce, prohlédla si svůj odraz v zrcadle a vyslechla si od ní nejčerstvější drby z koleje.

„Takže se vyspal s její nejnejkou,“ vybafla na mě Rox v předstíraném šoku.

„To jako s nejlepší kámoškou svých holky?“ ujišťovala jsem se, jako by mě to snad zajímalo, a stáhla si spodní víčko.

Přiblížila jsem ukazováček a palec k hnědé čočce, sevřela ji mezi oběma prsty, a jakmile jsem ji uklidila zpátky do krabičky, udělala jsem totéž i s druhou čočkou. Potom jsem několikrát zamrkala, aby mi zvlhly oči, a když jsem je zase otevřela, spatřila jsem v zrcadle své skutečné duhovky.

Modrou... a zelenou.

Moje oči se mi nikdy nelíbily. Na základce i na střední byly hlavním zdrojem všech mých problémů.

„To vypadá fakt strašně.“

„Měla bys jít na operaci.“

„Máma říkala, že je to nakažlivý, jdi ode mě pryč!“

„Vydloubej si ty oči, prosím tě, vždyť je to hnus, Iris.“

„... Posloucháš mě vůbec?“

„Ne, promiň, byla jsem teď mimo,“ vysvětlila jsem Rox a získala opět kontrolu nad svými myšlenkami, které se na chvíli rozutekly jinam.

Můj fantasmagorický mozek mi totiž strašně rád přehrává vzpomínky, které bych z něj nejradši vytěsnila a jednou provždy vymazala. Jako by byl snad obdařený vlastní vůlí a bavilo ho mě mučit.

„Ptala jsem se, jestli bys se mnou zejtra nešla na jednu akcičku. Pořádá ji kámoš jednoho kluka, kterýho jsem potkala na síti. Znáš ho, ten, o kterým jsem ti tuhle říkala.“

„Jó, už si vzpomínám.“

Akorát že vůbec...

Pokrčila jsem rameny a přikývla. Málokdy Rox nějakou akci odmítne. Nejsem sice žádná velká fanyнка podniků, kde je hlava na hlavě a většinu vyložené

čouhá poctivost z očí, ale dají se tam sehnat jointy zadarmo. Tak proč ne? Sice se mě na jedné takové akci někdo minulý rok pokusil zdrogovat, ale Rox ten chlast naštěstí vylila dřív, než jsem ho do sebe stačila hodit. Ona má přece jen větší postřeh než já. I zkušenosti.

Znám Rox už od střední, ale doopravdy jsme se skamarádily, až když nás přijaly na stejnou vejšku. Tahle blondýnka, která je o dva roky starší než já, má kulatý obličej, oříškově hnědé oči, úsměv, který už odrovnal nejednoho chudáka, a nápady stejně střelené jako ty moje. Rox chce být fotomodelkou, ale než se tak stane, věnuje se studiu, stejně jako já.

„Jeho kámoši se zdají v pohodě,“ pokračovala Rox, zatímco si kontrolovala nehty.

„Jenže já nechodím na pařby, abych se seznamovala, já tam chodím kvůli špekům,“ připomněla jsem jí.

„A Xanaxu.“

Zavrtěla jsem rezolutně hlavou, ale pak jsem se hned usmála. Nejsem sice žádná velká fanyнка drog a piju jen výjimečně, ale Xanax беру, protože mě zbavuje úzkosti. Teda takhle, ještě před pár lety jsem ho brala... *na uvolnění*. Přestala jsem ve chvíli, kdy na fakultě našli mrtvou předávkovanou holku. Ležela na zelené dlažbě v koupelně a vůbec se nehýbala. Přesně v té koupelně, kde jsem tu samou noc spala s Rox ve vaně. Dostala tehdy příšerné křeče z drog a chlastu, slyšela jsem ji. Jenže jsem byla v takovém rauši, že jsem vůbec nechápala, co se děje.

Následující den. 23 hodin. Ewing, New Jersey

Jakmile jsem dorazila na večírek, hned jsem zaregistrovala pár známých z fakulty. Ewing je malé město, takže ty samé tváře často vídáte prakticky všude: všichni navštěvujeme ta samá místa, ty samé kavárny, parky i oslavy. To-muhle večírku dodávala tlumenou atmosféru namodralá a načervenalá světla. Všude kolem pulzovala hudba a ke mně doléhal jen smích a křik těch, kdo na sebe křičeli, aby se vůbec slyšeli. Někteří měli ručky šmátralky, jiní kolem sebe vrhali svůdné pohledy anebo se dekovali nahoru do patra v naději, že najdou prázdný kamrlík, kde by se konečně zbavili přetlaku. Anebo se zfetovali.

Nebo možná obojí.

Vítej v Ewingu.

Na place se objevil jeden lúzr, co se už nějaký ten pátek snaží přefiknout naši Rox. Jen co ji spatřil v těch jejích přiléhavých pidišatičkách, oči se mu rozsvítily jak baterky a už ji úchylně svlíkal očima. *Prostě k zblití.*

„To je Iris, moje kámoška,“ představila mě Rox svému nadřazenému pejsánkovi se směšným účesem.

„Ahoj, Iris, já jsem Trevis,“ pozdravil mě ten chudák. „Půjdeš se mnou, Rox? Seznámím tě s kámošema.“

Rox přikývla, popadla ho za ruku a už s ním mizela kdesi v dálce, zatímco já zůstala trčet sama samotinká uprostřed davu. Brzy mi ale z toho vedra došel kyslík a začala jsem se dusit výpary tabáku a marihuany. Přesto jsem ale dostala neodolatelnou chuť na cígo a kolu.

V uších mi hučelo z kraválu, který dělali hosté, a z hudby na plný pecky. V posledních týdnech jsem si totiž doma zvykla na absolutní klid. Zrovna jsem si z mísy plné ledu brala plechovku koly, když mi zavibroval mobil, a rty se mi roztáhly do úsměvu.

Od Codyho:

Nezhulíme se, Simonesová?

Zvedla jsem hlavu, otočila se a začala hledat svého ďábla našeptávače, kterého jsem potkala na jedné pařbě už asi před třemi lety. Cody střídavě studuje fotografii a dealuje. Spolu se svým bráchou prodávají ten nejkvalitnější fet.

Zahlédla jsem ho u schodiště a rozzářila se jak sluníčko.

„Vítej zpátky, kotě,“ objal mě. „Všechno nejlepší, i když trochu se zpožděním.“

„Už mi to skoro chybělo,“ přiznala jsem se a pevně ho k sobě přivinula. „Děkuju.“

Nerada se někoho fyzicky dotýkám, teda kromě Rox, Codyho a They. Nesnáším, když mě někdo omakává, ale ironií je, že jinak než dotykem projevit lásku neumím.

„Nahoře v patře je prázdná koupelna a taky to tam tak neřve. Nechceš jít tam?“

Přikývla jsem a následovala ho do tmavé místnůstky osvětlené červenými neony. Cody za námi zavřel, čímž ten randál utlumil, a my si konečně oddechli. Odložila jsem si kabelku na umyvadlo, Cody vlezl do vany a otevřel malé okýnko, kterým dovnitř ihned zavál čerstvý vzduch.

„Jaký jsi měla prázdniny, Simonesová?“

„Ušlo to, zas jsem se viděla s nevlastní ségrou,“ odpověděla jsem mu, posadila se do vany a Cody se ke mně připojil.

Červené světlo, tlumená hudba, jen já a Cody a čerstvý vzduch proudící do tmavé místnosti. Už chybí jen jedno...

„Na.“

S úsměvem jsem Codymu poděkovala, vzala si jointa, zapálila si a nasála do sebe první šluk. Potom jsem zavřela oči a vychutnávala si každíčkou vteřinu, kdy se mi postupně uvolňovalo celé tělo. Tenhle večírek nezačíná zas až tak špatně.

„Nechceš?“ ukázal mi celou paletu drog, co měl v kapse.

Místo odpovědi jsem mu ale ukázala svého jointa, takže jen pokrčil rameny, hodil do sebe pilulku a ihned ji spláchl lokem alkoholu. Potom si prohrábl vlasy, podíval se do stropu a zhluboka vydechl.

„Bylas za fotrem?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„A ty?“ zeptala jsem se, aniž jsem se na něj podívala. „Byls za mámou?“

Vztah, který má se svou mámou, je toxický a prázdný.

„Ne, má novou rodinu.“

„Tys jí ani nezavolal, že postupuješ do dalšího ročníku?“

„Co bych jí volal, vždyť ta kráva se ke mně nehlásí už od mejch osmi let, Iris,“ zahuhňal otupěle. „Já ji nepotřebuju.“

Přikývla jsem. Taky bych byla ráda, kdybych tátu nepotřebovala. Kdybych se na něj mohla obracet i jindy, než když potřebuju. Kdybych s ním vůbec měla nějaký vztah.

„Sere mě, že svého tátu potřebuju,“ zašeptala jsem a vydechla kouř z jointa.

„Jo, je to na nic.“

Vtom se prudce rozlétly dveře a v nich se objevil kluk s kapucí do půlky obličeje. Několik pramínek vlasů mu padalo na hřbet nosu.

Došel k umyvadlu. Já mlčela a s údivem ho pozorovala, ale on se tvářil, jako bychom tam vůbec nebyli. Ani jednou, ani jednou jedinkrát se nepodíval naším směrem.

Cody pokrčil čelo, naklonil se na stranu a pokoušel se identifikovat jeho tvář. Když týpek s kapucí vypadl, Cody si odkáslal, opřel se zpátky do vany a začal cosi nesrozumitelně huhňat.

„Ty... ty ho znáš?“

„Ne, vůbec,“ zakroutil po pár vteřinách hlavou. „S někým jsem si ho spletl... Kurva, já jsem *fakt* na šrot.“

„A s kým sis ho spletl?“ nenechala jsem se odbýt. „Je... divnej.“

„Na vteřinu jsem si myslel, že je to jeden týpek, co se před pár rokama poflakoval po městě,“ řekl neurčitě a zas si potáhl z jointa. „Skoro jsem vystřízlivěl, když jsem si představil, že už ho možná pustili.“

„O kom to pořád mluvíš?“

„Toho neznáš, tos tu ještě nebyla. Hele... víš ty co, to neřeš. Nechceš...“

„Ale to teda budu řešit!“ skočila jsem mu do řeči, když jsem viděla, že se snaží změnit téma hovoru.

Cody se ke mně otočil, dvojsmyslně se na mě usmál a já ho dloubala do ramene, na oko pohoršená. Rád si mě tímhle dobírá, ale mě chlapi, natož ženské prakticky nezajímají, na rozdíl od Codyho, kterého přitahují obě pohlaví.

„To ty tady slintáš, kdy ho zas uvidíš,“ rýpla jsem si.

„Je fakt, že jsem toho borce viděl jen jednou v životě, ale přesto se mi vryl do paměti. Byl tehdy fakt k sežrání.“

Můj starý dobrý kámoš vydechl kouř z jointa a zatvářil se, jako by lovil v paměti. A pak po pár vteřinách ticha dodal:

„Prej se jmenuje Lakestone.“

KAPITOLA 3

THE BOX

Následující den. Ewing, New Jersey

„Co takhle prodat fotky tvech chodidel na Etsy?“

„No nevím.“

Rox pokrčila rameny a zaměřila se znova na své nehty, které si lakovala levandulovým lakem. Snažily jsme se vymyslet, jak nějak pořádně nakopnout moje bankovní konto, které se už co nevidět překlopí do mínusu. Přesněji řečeno, už za tři dny.

Přesto mi ale moje zoufalá finanční situace nedělala takové starosti jako e-mail, který mi přišel od sekretářky ze studijního oddělení fakulty. Sdělovala mi v něm, že jestli včas nezaplatím školné na další semestr, jednoduše mi ukončí studium.

A můj kreténskej otec se samozřejmě rozhodl dělat mrtvého brouka.

„Dostalas už aspoň nějaký odpovědi?“

„Na ty životopisy? Ne, vůbec,“ vydechla jsem a svalila se na zelený gauč.

„Budu muset ty prachy vyžebrot od mámy.“

Ale už jen při té představě jsem se ušklíbla. Nesnáším, když ji musím o něco prosit. A to z jednoduchého důvodu. Vždycky to mám pak na talíři ještě sto let potom a hlavně se nikdy nezapomene zmínit, že pro mě můj otec, na rozdíl od ní, nikdy nic neudělá. Prostě lahůdka.

„Takže já tě živím, šatím, bydlíš u mě, a teď ti budu dokonce i platit školné? Tvůj otec má peněz jako šlupek, ale všechno nakonec platím já!“

Je to furt dokola... Pořád ta samá písnička. Evan Simones. Můj otec, bohatý podnikatel, i když nemám nejmenší tušení, jak moc. Máma se s ním seznámila v nemocnici, když měl úraz a ona se o něj starala. Byl tehdy teprve na začátku své podnikatelské kariéry a ona zrovna nastoupila jako zdravotní sestra. Asi se měli rádi. I když vlastně ani nevím, protože prvních osm let mého života jsem byla svědkem jen mámina křiku, tátových urážek a jejich vzájemných never a lží.

Dva lidi odsouzení k tomu neustále si ubližovat.

Ani jeden z nich nebyl stvořen k tomu stát se rodičem, ale nikdy by to samozřejmě nepřiznali. Byla jsem tatínkova holčička, která nade vše milovala jeho pozornost; pamatuju si, že jsem ho první roky měla dokonce radši než mámu. Ale on tu holčičku ve mně zabil, takže teď už zbývají jen vzpomínky. Vzpomínky, které jako by někdy snad ani neexistovaly.

Když se konečně rozvedli, byla jsem už dost velká na to, abych pochopila každé slovo, které přede mnou vyslovili, přestože si asi mysleli, že jsem ještě moc malá. Takže mám pořád v živé paměti tátova poslední slova, než od nás definitivně odešel: „*Já se pro Iris neobětuju, Lauro, já tu kvůli ní nezůstanu.*“

Máma nesla rozvod hrozně špatně. Než potkala Marca, to znamená mezi mým osmým a čtrnáctým rokem, vůbec jsme nežily, jen přežívaly, já i ona. Utápěla svůj žal v pití, já myla nádobí, uklízela, vařila a nakupovala. Máma byla najednou strašně zlá, využívala mě a říkala mi fakt hnusné věci. Vlastně ne, bylo to ještě horší, naprosto vědomě mi ubližovala.

Například nesnášela mé kudrnaté vlasy, prý vypadají neupraveně. Pořád se na mě tak nepřátelsky dívala a tak jedovatě kritizovala moji postavu, že jsem začala trpět anorexií a být posedlá váhou. Věděla, že mě ve škole šikanují, ale přesto neudělala nic, abych mohla přestoupit jinam.

„Iris, proč vůbec neposloucháš! Ty jsi tak blbá!“

Blbá.

Blbá.

Blbá.

Ráda mi připomínala, že ona mě neopustila, na rozdíl od mého táty. Ale vždyť já se jí taky neprosila, aby zůstávala. Dusila jsem se z té její až chorobné potřeby vděku. Jako bych se jí snad někdy prosila, aby mě měla. Často jsem v noci mámu slyšela, jak brečí, a tak jsem brečela taky. Brečela jsem, protože už jsem to nedokázala snášet: ani to, že žiju s mámou, ani to, že táta s námi nežije. Ani vyučování, ani spolužáky ve škole, kteří se mnou jen manipulovali.

Protože jsem byla strašně hloupá, strašně... naivní.

Strašně blbá.

Nenáviděla jsem, že na mě pořád řvou; bála jsem se nervozity, do které jsem potom upadala. A tak se mou nejlepší kámoškou stala úzkost. Zkrátka a dobře, třikrát čtyřikrát do týdne mívám ataky.

Přitom jsem netoužila po ničem jiném než úplně normálně dospívat. Mít stejné problémy jako holky v mém věku. Přestat si pořád pokládat ty samé otázky, na které jsem si nikdy nedokázala odpovědět.

Proč odešel?

Proč pro něj nebylo důležitý vrátit se?

Proč se mnou nechce zůstat v kontaktu?

Že by se za mě tak styděl?

A měl mě vůbec někdy rád? Já ho dokážu mít ráda, chci ho mít ráda.

Proč nechce, abych patřila do jeho života, když já chci, aby patřil do toho mého?

A co když se zas ožení? A bude mít děti? Dceru?

Jasně že se oženil, hned pár měsíců po rozvodu. A jako by toho nebylo málo, dítě, které se mu narodilo, byla dcera. Dlouho jsem si přála být Lizzie Simone-sová, má nevlastní sestra, kterou jsem viděla jen třikrát v životě.

Na druhém stupni základky jsem pak každý večer před usnutím sjížděla tátův facebook. Často tam postoval jejich společné fotky a já tajně doufala, že totéž třeba jednou udělá i pro mě. Co má ona, a já ne? Užírala jsem se příšernou závistí.

„Jestli chceš peníze, klidně ti je dám. Ale jestli chceš, aby to bylo jako dřív, tak nemám čas, Iris,“ oznámil mi, když mi bylo čerstvých osmnáct a já se mu potom, co jsem ho prosila, abychom se víc vídali, rozbřečela v autě.

Ale možná že mu za to vůbec nestojím. Možná pro něj nebudu nikdy dost dobrá.

„... Iris?“

Otočila jsem se k Rox, vytržená z okovů svých myšlenek.

„Cože?“

„Zavoláš tátovi?“

Pokrčila jsem rameny. Mohla bych to zkusit znova, jenže on mi ten debilní telefon nevezme.

„Jdu spát,“ prohlásila jsem a odložila mobil na kuchyňský ostrůvek.

Propadat úzkostí z budoucnosti, v tom jsem fakt machr, v tom a pak ještě ve spánku, díky němuž se můžu aspoň na chvíli vyhnout realitě.

„Mám ti přinést něco k večeři?“ zeptala se Rox.

„Ne, nemám hlad. Zamkni prosím tě, až budeš odcházet.“

Když jsem potom konečně ležela v posteli, zaslechla jsem, jak Rox odchází a jak se za ní zabouchly dveře. Ulevilo se mi, že můžu být sama. Samota mi nevadí, cítím se v ní v bezpečí.

Myslí, holka... myslí... Prodat fotky svých chodidel nebude nakonec zas až tak špatnej nápad, co říkáš?

Asi ne.

„Na.“

Cody mi podal láhev s pivem a já si ji vzala. Právě jsem mu vysvětlila, jak jsem na tom s prachama. Dívala jsem se na hvězdy nad hlavou a nohama lehce rozhoupávala houpačku. Uklidňuje mě sarkasticky probírat své problémy.

„Nebo bych mohla prodat svý vajíčka.“

„Takže to je ten problém?“ ujišťoval se Cody, který to téma bral přece jen o něco vážněji než já.

„... Jo.“

Cody chápavě přikývl. Ležel v trávě, hlavu měl položenou na předloktí, a zatímco zíral do tmavého nebe, šlukl si z jointa.

„A kolik ti ještě zbejvá času?“

„Tak tejden, nevím,“ povzdychla jsem si. „Volala jsem mu před chvílí aspoň třikrát, ale nebere to.“

Což ovšem není nic překvapivého. Nebere to nikdy.

„Myslím, že vím o něčem, kde bys to možná mohla zkusit. Není to sice nic extra a... nóbl to tam taky dvakrát není,“ hodil po mně okem, „ale musím tam ještě skočit prodat nějaký zboží.“

„Cody, v týhle chvíli беру úplně všechno,“ zabručela jsem a otočila se k němu, „Co by to bylo za flek?“

„Servírka v jednom nočním klubu nedaleko odsud,“ pronesl váhavě. „Sice tam choděj hlavně pofiderní týpci, je to dost specifickéj podnik, ale znám tam provozního, je to můj klient. Moc ho nemusím, ale jestli seš vážně tak zoufalá, tak se ti u něj zeptám.“

Sice jsem v Codyho hlase moc nadšení neslyšela, ale představa, že bych v tom klubu pracovala, se mi zamlouvala.

„A ty tam půjdeš ještě dnes v noci?“

Přikývl a vdechl obláček kouře.

„Tak jdem.“

Jen co ale zaslechl, že jsem zavelela k odchodu, dusivě se rozkašlal a s vytrněstěnýma očima se ke mně otočil:

„Cože?“

„No jdem tam,“ oznámila jsem mu a zvedla se z houpačky. „Teď hned.“

„To myslíš vážně, Simonesová?“

„Jasně že jo. Neříkej mi, že se tam bojíš, vždyť tam všem prodáváš ty své sračky,“ obořila jsem se na něj jak na malého kluka.

Probodl mě pohledem a zabručel:

„No právě, to je to jediný, čeho se bojím. Že tam jdeš se mnou.“

Cody měl pravdu. Klub jménem *The Box* působil skutečně podezřele. Stačilo vidět ty zjevy, co se do něj trousily.

„Není to dobrej...“

„... nápad? To není, stejně jako všechny další, co mě napadnou, jestli rychle neseženu nějaký džob,“ skočila jsem mu do řeči a odepnula si pás. „Jdeš? Přece nenecháme tvý klienty čekat.“

Tenhle klub byla hotová mašina na peníze a peníze, ty jsem teď potřebovala ze všeho nejvíc. S pohledem upřeným na podnik jsem zatlačila do dveří auta a Cody udělal to samé.

„Počkej.“

Otočila jsem se k němu, právě když otvíral kufr auta a vytahoval z něj malou papírovou krabici. Se zamračeným čelem jsem přečetla „křehké“. *Křehké? Co tu na koho hraje, vždyť jsou to jen pilulky!*

„Nasaď si kapuci,“ poručil mi příkře. „S nikým se nebav a hlavně se drž u mě.“

Řekl to takovým tónem, až mě zamrazilo. Nechápu, proč ho najednou tak stresuje, že tam jdu s ním. Vždyť to přece není žádný klub nájemných vrahů.

„... Dneska v díři žádný mord napsanej nemám,“ zaslechla jsem nedaleko od nás.

„To nemá nikdo, Jacobe.“

„Jo, jo, já jo. Ale až příští úterý!“

Jako bych ten hlas už někde slyšela, ale jeho majitel k nám byl otočený zády, takže jsem mu neviděla do obličeje. Ale nad tím, co si právě řekl s borcem krácejícím po svém boku, jsem zůstala stát jako opařená. *To si dělají prdel, ne?*

Cody si povzdychl a sledoval, jak oba odcházejí. Že by je znal?

Nasadila jsem si kapuci, podala Codymu ruku a on mě zatáhl dovnitř. Scházeli jsme po schodišti osvětleném červeným neonovým světlem ke klubu v podzemní části, když mě do nosu praštil smrad z cigaret, alkoholu a jiných návykových látek, a já se ušklíbla.

Už od schodů jsem slyšela hlasitou hudbu, ale když jsme se přiblížili ke dveřím, které nás od toho hluku dělily, sevřel se mi žaludek strachy. Na chodbě bylo vlhko a příšerné vedro. Nebo se možná můj strach právě přetavoval v panickou ataku. Cody hlavně nesmí poznat, že panikařím. Musím ještě pár minut vydržet předstírat, že to mám na háku.

Cody cosi rytmicky vytůkal na ocelové dveře, bezpochyby smluvené heslo. Ty se otevřely a před námi se rozlilo červené neonové světlo.

„Ahoj, Dane,“ pozdravil vyhazovače.

„Přinesls nám vzorek gratis?“ zeptal se řízek, zatímco si mě prohlížel s úsměvem v koutku rtů.

„Ne. Kde je Rico?“

Vyhazovač ukázal prstem kamsi do prostoru pod námi, uvolnil nám cestu a já konečně spatřila ten Codyho slavný klub. Byl obrovský. Podnik byl rozdělený do dvou otevřených, širokých a tmavých pater. Opřela jsem se o svého železného bodyguarda, nechala se unášet dunivou hudbou a jen zírala pod sebe na taneční sál s obřím barem po straně. Uvnitř velkých klecí se pomalu kroutily tanečnice ve škraboškách a černém krajkovém spodním prádle. Pohled mi zalétl k jejich botám – musejí být hotový galeje tancovat na takových chůdách.

Sál byl rozdělený do několika VIP koutků. Ty šlo poznat podle černých kožených pohovek a LED svíček, které stěží osvětlovaly stoly. Červená neonová světla a gotické lustry pak už jen dokreslovaly atmosféru hodnou těch nejniternějších hlubin samotného pekla.

Ale na to, že jsem čekala jen obyčejný zaplivaný pajzl, to tady bylo překvapivě... *pěkné*.

Najednou jsem si uvědomila všechny ty lidi kolem, představila si, že bych mohla ztratit svůj jediný záchytný bod, a rychle se Codyho pevně chytla za ruku. Očima jsem šmejdila po všem okolo, od obličejů až po předměty na stolech. A zároveň na sobě cítila pohledy těch druhých, přesněji řečeno, jednoho konkrétního člověka. Pokusila jsem se podívat se mu přímo do očí, ale dav rozptyloval moje soustředění.

„Tudy,“ zavelel Cody a už mě táhl k dalšímu schodišti, aniž mi dal chvíli na oddech, až jsme došli k čalouněným dveřím s nápisem „Private“. Sklonila jsem pohled pod naše nohy, na prostorný taneční parket.

Já a pracovat tady? Iris, nepřeceňuj se.

Otevřely se dveře a před námi stál borec s nepřístupným výrazem ve tváři a tvrdým pohledem v očích.

„Cody.“

„Je tady?“ zeptal se můj kámoš.

Borec souhlasně pokývl a pak po mně hodil okem.

„Ona zůstane dole,“ řekl a zavrtěl hlavou.

Ucítila jsem, že mi v hrudi poskočilo srdce strachy. Cody začal protestovat, ale borec ho zpražil tak temným pohledem, že můj kámoš radši ihned sklapl. Vyprostila jsem svou dlaň z jeho.

„To je v pohodě, sejdem se později,“ uklidnila jsem ho.

Jenže teď zas Cody zpražil pohledem mě. Ale já jen pokrčila rameny, usmála se a zatvářila se jako úplně nevinátka. Nejradši by mi teď narval dámské podpatky až do krku, to je mi naprosto jasný.

Borec nechal Codyho projít a drze mi přitom očima přešel po figuře.

Zakřenila jsem se a váhavým krokem sešla po schodech zase zpátky dolů. Já, která z duše nesnáší přeplněné prostory, bych se teď nejradši zahrabala někam hodně hluboko pod zem. Zůstávala jsem pořád ve střehu, jenže mi bylo takové vedro, že jsem si musela sundat kapuci. Hned se na mě a moje černé minišaty, které mi končily v pülce stehy, upřelo několik párů očí. Nebo toho mám na sobě naopak možná až moc, anebo to je téma martenskama. Ale ať tak nebo tak, nechápu, čeho se Cody vlastně bál, vždyť ti lidi nevypadají vůbec nebezpečně.

Přesně to samý vždycky říká i ten borec v pořadu Na stopě, frajerko.

Začalo se mi chtít děsně čůrat, ale kdyby mě Cody nenašel, až vyjde ven, šel by strachy. A tak zbývalo jediné: hodit sebou, abych to stihla, než se vrátí.

Čím rychleji jsem se ale proplétala klubem, tím víc jsem si uvědomovala, že je tu totálně vydýchaný vzduch. Rozhlédla jsem se kolem. Jakýsi týpek šňupal koks a přiblížil se culil. Nad ním stála jedna... ne, dvě ženy.

Ty záchodky musím vážně najít co nejdřív.

„Ehm... promiňte, kde tu jsou záchody?“ zeptala jsem se barmana.

Srdce se mi rozbušilo jako o závod, ostatně jako vždycky, když mluvím s úplně cizím člověkem. *Moje introvertní já už určitě každou chvíli trefí šlak.*

„Druhý patro, na konci chodby vlevo,“ odpověděl, aniž se na mě podíval.

Poděkovala jsem, ale než jsem vyběhla nahoru, stačila jsem se srazit s minimálně šesti lidmi. Z místnosti, která, jak jsem vytušila, je zřejmě ta, již hledám, zrovna vycházely nějaké holky. Vešla jsem dovnitř a dýchl na mě úplně stejná atmosféra jako v klubu. Opět červená neonová světla a u umyvadla, na velkém zrcadle na zdi vzkazy napsané rudou rtěnkou.

Honem jsem zaplula do kabinky a s úlevným povzdechnutím jsem rychle začala vyprazdňovat močák. A jak jsem tam tak seděla, pročítala jsem si na stěnách věty, které tam ve vedru a v rauši napsaly neznámé existence.

„Holce, co mi dala ciga: seš děsně sexy, mámo.“

„Máš bezkekej zadek, mňam.“

„Jestli se tu zastavíš, Kaii, tak mě prosím tě taky ojed.“

Trapný.

Vyšla jsem z kabinky a překročila holku, která se válela na zemi s flaškou v ruce a pobrukovala si melodii dunící z tanečního parketu.

„Přišel před deseti minutama!“ zaslechla jsem pronést do ticha jednu z holek.

„Myslíš, že nás tentokrát bude přehlížet?“

„Mluv za sebe, po mně se podíval.“

„Myslím, že Kai se dívá po všech,“ uzavřela ta první a pokrčila přitom ramenem.

Napadlo mě, že řeč bude zřejmě o tom samém Kaiovi, o kterém byla zmínka na stěně záchodu. Nevěděla jsem, že je tady, ale očividně má svůj fanklub.

Rychle jsem vystřelila ven, pořád vynervovaná z té příšerné masy lidí kolem, a došla ke schodišti. A zas jsem na sobě ucítila ten pohled. Otočila jsem se a začala zkoumat okolí. A vtom jsem zahlédla oči, které mě sledovaly už od VIP zóny. Na chvíli mi úplně přestalo bít srdce. Jako by se zastavil čas, viděla jsem jen a pouze jeho ledově chladné duhovky. Byla jsem si skoro jistá, že to jsou ty, kvůli nimž jsem měla od samého začátku pocit, že mě někdo sleduje.

Ten kluk. Je mi povědomej.

Seděl rozvalený na gauči, ruce natažené podél těla a tvářil se, jako by mu to tu patřilo. V obličeji se mu odráželo červené neonové světlo, ve kterém vypadal úplně jako... ďábel. Pod jeho polorozepnutou černou košilí bylo vidět tetování a na zamračené obočí mu padaly prameny havraních vlasů. Z celé jeho pózy křičela drzost a arogance.

Ani na vteřinu nemrkl okem a já taky ne. Kdosi vedle něj se s ním snažil konverzovat, ale on se tak soustředil, aby se mnou udržel oční kontakt, že ho snad ani neposlouchal. V tu chvíli zatnul svou hranatou čelist a jazykem si pomalu olízl rty.

Najednou se přihodilo ještě cosi dalšího a já už úplně ztratila hlavu.

Usmál se na mě.

Koutkem rtů se na mě neznatelně usmál a já myslela, že omdlím, opravdu se mi už zatemňoval mozek. Žaludek se mi sevřel strachy a úzkostí jsem přestala dýchat. Odvrátila jsem pohled jinam a zbývající schody seběhla po dvou.

Tenhle týpek je přímo ďábelsky krásný, ale zároveň nahání příšernou hrůzu. To není normální. Cítit takový strach, když se jen usměje... V tom jeho úsměvu je něco moc zlého.

Sakra, musím co nejdřív najít Codyho a vypadnout odsud.

Stejnou cestou jsem se vracela zpátky, asi jako štěně, když ztratí páníčka, a modlila se, aby byl Cody pořád ještě v kanceláři, kde jsem ho nechala před dobrými deseti minutami. Pořád jsem na sobě cítila ten jeho pohled. Věděla jsem, že je to *on*, ale strachy jsem radši ani nezvedala hlavu, abych *ho* náhodou zas nespátřila.

Je to šílené.

„Doufám, že ses odsud nehnula ani na krok.“

Těsně u ucha jsem zaslechla Codyho hlas a prudce sebou trhla. Popadl mě za ruku a suše mi oznámil:

„Musíme se vrátit. Psala mi Rox.“

Viděla jsem Codymu na očích, že je problém, a hrudník se mi sevřel ještě větší úzkostí. Co když se jí něco stalo a nemohla se mi dovolat?

„Co se děje, Cody?“ zeptala jsem se nervózně, zatímco mě dál táhl k východu z *Boxu*.

„Toho kluka, co včera organizoval ten večírek, Jacka, našli u něj doma mrtvýho.“

KAPITOLA 4

DŮKAZ

Půlnoc. Ewing, New Jersey

U domu, v němž jsem včera slavila svůj návrat do města, parkovalo policejní auto. Spousta lidí přišla uctít Jackovu památku. Někteří z jeho kamarádů se opírali o svá auta s prázdným pohledem v očích a pořád se nedokázali vzpamatovat z toho šoku.

Je to fakt šílené. Trávíte s někým čas, začnete ho mít rádi, vytvoříte si společné vzpomínky. A pak, zničehonic, aniž byste na to byli připravení, vám zůstanou jenom ty vzpomínky. Najednou jsme na ně úplně sami.

Já teda zatím o nikoho blízkého nepřišla. Nevím, jak bych se chovala na jejich místě, nemůžu chápat, čím si teď procházejí. Ale soucítím s nimi. Protože to je taky to jediné, co jde dělat, soucítit a doufat, že se z toho vyhrabou.

„Našli ho mrtvého v jeho pokoji,“ sdělila nám Rox tlumeným hlasem. „Policie si myslí, že spáchal sebevraždu...“

„Spáchal sebevraždu? A proč si to myslí?“

Rozklepala jsem se zimou a přitáhla si k sobě klopý bundy.

„Protože si šlehnul koňskou dávku. Prej si toho dal tolik, že o nějakým *nechtěným předávkováním* nemůže být ani řeč.“

Připomnělo mi to tu holku, co ji našli mrtvou v koupelně. Ta toho svinstva tehdy taky spolykala příšerné množství.

„Holky...“ řekl tlumeně Cody, „ale ten kluk se *nikdy* žádnýho kokainu *ani* nedotkl.“

Už jsem tomu přestávala rozumět. Jak to, že v sobě měl koňskou dávku koksu, když se ho nikdy ani nedotkl? Třeba ho Cody zas tak dobře neznal.

„Pojďte, tady už nemáme co dělat,“ pronesl a objal mě paží kolem ramen. „Odvezu vás domů.“

Cody nesnáší, když se v jeho blízkosti motají policajti, dostane vždycky strach, že by mu mohli chtít prohrabat jeho nádobíčko.

V autě se pak tvářil zamyšleně a prostě jen tiše řídil. Popravdě řečeno, mlčel už od chvíle, kdy se o té sebevraždě dozvěděl.

„Na co myslíš?“ otočila jsem se k němu.

Ale jen zakroutil hlavou. Nechtěl mi dělat starosti ani mi říct, co ho tak trápí.

„Kde jste byli, když jsem vám volala?“ začala nás zničehonic vyslýchat Rox. Okamžitě mě polil horký pot.

„To je fakt,“ přidal se k ní Cody a probodl mě pohledem.

„No řekni, Simonesová, kdes byla?“

Rox tázavě povytáhla jedno obočí a já jen suše polkla. Tak teď od ní dostanu pořádnou čocku. *Stručně řečeno, byli jsme jen pár vteřin od naprostýho chaosu.*

„Já... ehm... ti to všechno vysvětlím,“ vykoktala jsem ze sebe a snažila se hlavně vyhnout jejímu pohledu. „No, takhle, Cody mi řekl... o jedný práci, víš přece, že hledám nějaký... džob. No... a on mi řekl, že někoho sháněj v klubu... *The Box*...“

„Cože?!“

Zařvala na celé kolo, až jsem sebou leknutím trhla. Srdce se mi rozbušilo na maximum a Cody se na mě hodně nervózně zadíval.

„Kam žes to jela?!“ zaječela jak pominutá.

„Neřvi na ni, Riderová,“ snažil se ji usměrnit a ve zpětném zrcátku ji zpražil pohledem.

Rox na zadním sedadle zatínala pěsti, vzteky se jí kouřilo i z uší a vraždila mě očima.

„Kolikrát jsem ti říkala, abys do takovejch pajzlů beze mě *nikdy* nechodila?“

„Vždyť já vůbec nevěděla, kam jdu,“ obhajovala jsem se s rukama bezbranně zvednutýma nahoru, „prostě jsem byla jen zvědavá.“

„A navíc s Codym! S takovou smažkou, co dealuje ještě větším smažkám! Nemáš vůbec šajna, jak je to doupě nebezpečný, Iris!“

mlčela jsem, věděla jsem, že má pravdu. To by věděl i slepý, hluchý a totálně blbý.

„No a tys samozřejmě souhlasil!“

„Brzdi jo, víš přece, jak je paličatá, když na to přijde,“ bránil se Cody.

Rox po mně šlehla temným pohledem, já si hlasitě povzdychla a stočila pohled zpátky na silnici. To bylo ale parádní kázáníčko kvůli jednomu neškodnému pajzlu. *Jupííí.*

O dva dny později. 17 hodin. Ewing, New Jersey

„Za chvilku už půjdem, poklade.“

Pousmála jsem se a dál sledovala, jak si pár metrů ode mě hraje tatínek s dcerkou. Lehce se mi sevřelo hrdlo.

Člověk chce to, co nemá.

Seděla jsem na té samé houpačce jako předevčírem s Codym, podívala se do mobilu a povzdychla si. Od táty pořád ani čárka, a to jsem mu už několikrát volala. A tak jsem se rozhodla, že mu pošlu několik esemesek, a pro sichr zapnula režim letadlo, abych měla jistotu, že je nedostane.

Ahoj, tati, snažím se ti už několik dní dovolat, ale nebereš mi to... Doufám, že se ty a tvoje nová rodina máte dobře. Já jo, před týdnem jsem oslavila dvaadvacátý narozeniny, asi jsi na ně zapomněl, protože máš moc práce. Ale já to chápu.

Pomalu nade mnou vítězila bolest a oči se mi zalily slzami.

Doufám, že mi taky popřeješ k narozeninám, udělalo by mi to radost. Chci jen, abys mi to napsal, i když to třeba nebudeš myslet vážně. Strašně bych si přála, abys mi napsal, co je u tebe novýho. Miluju tě.

Roztřásl se mi spodní ret a po studených tvářích, prochladlých ze zimy venku, mi pomalu tekly slzy. Vzlykla jsem a pak znova a znova. Zas žebrám o to nejmenší. Ale vždyť tohle dělám celý svůj život.

Strašně bych chtěla, abych s tebou byla zase šťastná. Jsem unavená, jak jsem kvůli tobě pořád smutná. Určitě bys to dokázal, ale chceš to vůbec? Abych byla stejně šťastná jako Lizzie. Nejsem sice ona..., ale někdy bych si to fakt přála. Aspoň bych měla to, co má ona.

Proč ona, a ne já? Proč ji má táta radši než mě? Proč se mamka kvůli Marcovi a Thee změnila, a kvůli mně ne?

Proč dali to nejlepší ze sebe ostatním, a ne mně?

„Proč?“ špitla jsem přes stále tekoucí slzy.

Bolest, kterou mi způsobili, je jediná emoce, která ve mně skutečně hluboce zakořenila. Všechny ty večery, všechny ty hádky a křik, všechny ty slzy. Nezasloužím si tu příšernou spoušť, kterou po sobě nechali. Sami si vybudovali nové rodiny, ale já mám jen je.

Sakra, vždyť já mám jen je.

Ucítila jsem, že mě někdo tahá za vlasy, a zvedla jsem hlavu. Stála nade mnou malá holčička, ta, která si ještě před chvílí hrála poblíž. Lehce jsem se usmála a rukou si přejela po tváři, abych si otřela slzy.

„Ahoj..., princezno.“

Namísto odpovědi ke mně jen natáhla prsty. Nechápatě jsem pokrčila čelo, ale přesto jsem položila dlaň na její. Lehce mi políbila hřbet ruky, až mi srdce poskočilo dojetím, pak ji zas pustila a utíkala zpátky k tátovi, který tu scénu pozoroval zpozvdálí, s rozněžnělým výrazem ve tváři.

„Nezlobte se, tohle totiž dělá její maminka, když malá pláče,“ vysvětlil mi s úsměvem a holčičku objal. „Řekni na shledanou, už půjdeme.“

Zamávala jsem jí, tiše poděkovala a pak už jen sledovala, jak se svým tátou odchází pryč. Očima jsem sklouzla na hřbet ruky a hned se mi vybavil ten pocit, to vnitřní teplo jejího gesta, jako bych snad hladověla po láskyplných dotecích.

Najednou jsem se naprosto bezdůvodně začala třást. Na okamžik mě napadlo, že mě jen ofoukl vítr, ale pak mi to došlo. Četla jsem na internetu, že třas je jedním z příznaků úzkosti. Ale abych byla upřímná, vůbec mě to tehdy nepřekvapilo. Flirtuju s ní totiž už od dvanácti let, máme spolu takový toxický vztah, nebo je to možná nezdravé přátelství. Úzkost je strašný sobec, některé dny mě nenechá vůbec spát a uzme si pro sebe veškerou moji pozornost. Taky nade mnou vždycky zvítězí. Nedokážu jí dlouho vzdorovat.

Zničehonic jsem zpozorněla a instinktivně se podívala za sebe. Měla jsem pocit, jako by mě někdo sledoval, jako by se na mě někdo díval. Ale nikdo tam nebyl.

Do žil se mi prudce vlil adrenalin a já se začala pakovat z parku. Bez přemýšlení jsem odemkla mobil a smazala zprávy, které jsem tátovi poslala, a pak jsem deaktivovala režim letadlo. A vtom, jen pár vteřin potom, zazvonilo neznámé číslo.

Třeba je to táta? Že by si změnil číslo?

„Haló?“ řekla jsem.

Na druhém konci drátu se ale ozvalo jen zachrčení.

„Tati? Seš to ty?“

Zopakovala jsem otázku, ale odpovědí mi bylo jen dlouhé ticho. A tak jsem zavěšila a utíkala z parku pryč.

Myslím, že bez Codyho sem už ani nevkročím.

O týden později. Ewing, New Jersey

„Musíte najít nějaké řešení, slečno Simonesová, můžete si třeba vzít bankovní půjčku a postupně ji splácet,“ snažila se mi poradit jedna ze sekretárek na studijním oddělení.

Jenže já věděla, že pokud do toho půjdu, uvážu se bance na hodně dlouhou dobu. Navíc mi takovou sumu ani nepůjčí. *Takže super.*

„A kolik mám ještě času?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si nervózně hrála s prsty.

„Počkám vám ještě týden, je mi jasné, že to do zítřka mít zapláceno nebudete,“ odpověděla a vstala. „Ale poslední možnost zápisu do dalšího semestru je skutečně začátkem příštího týdne.“

A otevřela dveře, aby mi naznačila, že už jsme skončily. Lehkým úsměvem jsem jí poděkovala a vyšla ven.

„Slečno Simonesová!“

Otočila jsem se.

„Patříte mezi nadané studenty, nevzdávejte to... Zvažte ještě tu půjčku.“

„Budu o tom přemýšlet, děkuju.“

Když jsem kvapně opouštěla studijní oddělení, vyčerpaně jsem si povzdychla. Na chodbě už na mě čekala Rox.

„Tak co?“ zeptala se, jen co mě uviděla přicházet.

„Dá mi ještě tejden. Budu se holt těch pár zbejvajících dní snažit dovolat tátovi, ale jestli mi to nevezme, budu muset zažádat o bankovní půjčku. Jenže v tom případě budu muset nejdřív něco nasypat na konto..., protože jsem momentálně v mínusu. Po mámě nic chtít nebudu, mám už těch jejích keců plný zuby. No a na ty rozeslaný životopisy se mi taky zatím nikdo neozval,“ posteskla jsem si zoufale a nasedla do auta.

Takže mi zbývá už jen ten klub. Poslední možnost v celém Ewingu, kde ještě mé CV nemají.

„Tak na to honem rychle zapomeň, to ať tě ani nenapadne,“ zavrčela Rox.

„Co jako?“

„Do toho pajzlu vůbec žádnéj životopis nedávej,“ upřesnila má nejnejka a bojovně přitom zkřížila paže na prsou, „To je hodně nebezpečnej podnik.“

„Ale já už tam byla a zas tak nebezpečnej, jak se mi tu snažíš namluvit, mi teda nepřipadal,“ bránila jsem se, i když to tam fakticky vypadalo hodně šmäckově.

„Samozřejmě že je nebezpečnej, Iris! Je to pajzl plnej grázlů a smažek, co už dávno nemaj co ztratit!“ vykřikla. „Každej večer odtamtud vyhoděj někoho zraněnýho, zmlácenýho, nebo ho rovnou odvázejí nohama napřed. Většina z těch hajzlů jede v hodně podivnejch aférách. A vůbec, do prdele, vždyť víš, že Cody je dealer, to seš vážně tak natvrdlá?“

„A jak dlouho ten *Box* znáš?“

„Ujišťuju tě, že dost dlouho na to, abych mohla s čistým svědomím prohlásit, že to tam smrdí na sto honů. Vždyť ten pajzl je tím proslulej široko daleko.“

Jenže já jsem o tom podniku nikdy nic neslyšela, a to tu bydlím už čtyři a půl roku. Kdyby byl tak nebezpečný, jak se mi tu teď snaží Rox namluvit, tak by ho úřady už dávno zavřely. Rox vždycky přikládala drbům až moc velkou váhu. Já věřím jen tomu, co vidím. A to, co jsem tuhle večer viděla, sice moc pěkné nebylo, ale zas tak strašné taky ne.

Teda až na něj.

„Co kdybysme tam dneska večer zašly? Dokážu ti, že se není čeho bát.“

„Prosím? Tobě snad dočista přescočilo, Iris!?“

Právě naopak, Rox.

23 hodin. Klub *The Box*

„Teď mě dobře poslouvej: jestli se ti náhodou něco stane, tak ti přísahám, že ti nechám vyměnit zámek a už se z toho svýho bytečku nikdy nedostaneš,“ pohrozila mi moje nejnejka.

„To je vždycky tak agresivní?“ zeptal se mě Cody, zatímco jsme scházeli po červeném schodišti.

„Většinou jo.“

„Protože seš na její straně! Ty to fakt myslíš vážně?“

„Riderová, já z toho taky nejsem dvakrát odvázaněj, že tu teď jsem, navíc ještě s váma,“ přiznal se jí Cody. „Ale sama vidíš, že i ty seš na ni krátká.“

Ignorovala jsem jejich temné pohledy a jen se pyšně usmála, zatímco Cody zaklepal na dveře ve stejném rytmu jako minule. Rox povytáhla jedno obočí.

„Takže oni teď mají hes...“

Otevřely se dveře, v nich se objevila ta samá gorila jako minule a upřela na mě svůj lačný pohled.

„Dneska pro nás máš hned *dva* vzorky?“

„A třetí bude moje pěst v tvý držce,“ zavrčel Cody a už vcházel dovnitř.

Slizký vyhazovač se hlasitě rozesmál, ihned se vypařil a my konečně vešli dovnitř. Scházeli jsme po ocelových schodech dolů a cítili, jak nám dunivá hudba rozvibrovala tělo. Rox se kysele zapitvořila a přilepila se na mě.

Vyprskla jsem smíchy, takže mě zpražila hodně temným pohledem.

„Přestaň se mi vysmívat, Iris, já to myslím vážně, tenhle pajzl je opravdu nebezpečnej.“

„Rox má pravdu,“ přidal se k ní Cody, když už jsme byli skoro dole, a obě nás objal kolem ramen.

„Ale už jsme tady. Musím něco vyřídit s Ricem. Neboj, Iris, s Rox se ti nemůže nic stát. Pokud jde o tvoje bezpečí, je to hotověj pitbul.“

„No *sláva*, konečně jsi přiznal, že mám větší koule než ty, Wilsone,“ odsekla mu na to. „Běž si už laskavě po svejch, ty jeden pouliční lékárníku, já už se o svoji holčičku postarám sama.“

Položila mi ruce na odhalená ramena a odvedla mě k přeplněnému baru. Zvědavě jsem se porozhlédla po klubu, jestli náhodou neuvidím jednu povědomou tvář. Ale bohužel.

„Proč mu musím chodit pro drinky furt jenom já?“

„Já už je znám,“ usmál se barman na remcajícího týpka.

Pohledem jsem narazila na individuum za sebou a v ten moment jsem ztuhla jako solný sloup. Byl to ten motorkář, kterého jsem potkala na benzínce. Přesně ten, co se bavil o vraždě ve svém diáři! Takhle zblízka jsem si všimla, že má rošťácký úsměv a na každém prstě prsteny.

„Ježíši, ty vole... Jestli tohle není náhodička!“ zvolal a hned mě bez dovolení hltal pohledem. „My už jsme se někde viděli, ne?“

„Ne, to si nemyslím,“ odpálkovala ho Rox.

„To ani nemusíš, poklade, to totiž nebylo na tebe,“ usmál se na ni, „ale tady na tvou kámošku.“

„Jenže ona je němá,“ odsekla mu. „A taky hluchá.“

Vtáhla jsem tváře k sobě, abych z těch Roxiných kydů nevyprskla smíchy. Dneska večer se evidentně pasuje do role mého bodyguarda.

„Tak o tom dost silně pochybuju, už jsem ji totiž jednou slyšel. A ty budeš, předpokládám, *Rox*.“

Kámoška zbledla a já zůstala jako opařená. Motorkář se na mě podíval a pak vybuchl smíchy.

„Ty vole, to je pohled!“ smál se na celé kolo, zatímco si bral drinky, které mu podával barman. „Neboj, poklade, vím to, protože to říkala do telefonu tam na tý pumpě.“

Rox se po mně zmateně podívala, nejistá, jestli ten týpek neříká náhodou pravdu. Vážně jsem tehdy během toho telefonního rozhovoru vyslovila její jméno? *Nevím, už si nevzpomínám.*

„Náhoda je blbec, ale tentokrát se jí to teda povedlo, takhle nás dát dohromady,“ prohlásil vesele. „Myslím, žes mě na tý benzínce neslyšela, ale upadl ti náhrdelník.“

Můj náhrdelník! Myslela jsem, že jsem ho zapomněla u mámy. Byla jsem si prakticky jistá... až doteď. Dal mi ho táta ke dvanáctým narozeninám, nikdy jsem ho nesundala z krku.

„A sebrals ho?“ zeptala jsem se rychle.

„Jo, byl hezkej, byla by blbost nechat ho tam ležet. Mávni na mě, až budete odcházet, je u mě v autě.“

„Moc děkuju...?“

„Jacob! Jmenuju se Jacob!“ usmál se. „Jsem ve druhém patře, kdybys mě hledala!“

Bradou ukázal nahoru a já se podívala stejným směrem jako on. A v tom momentě jsem *ho* spatřila, kluka, ze kterého jsem zůstala úplně pať a na vteřinu mi přestalo bít srdce, když jsem poprvé vkročila do tohoto klubu. Oběma předloktími se opíral o zábradlí a upřeným pohledem sledoval jen a jen nás. Zas se mi z něj příšerně rozbušilo srdce. Jako bych se snad podvědomě přepínala do režimu *zachraň se, kdo můžeš* pokaždé, když se ocitnu v jeho blízkosti.

„A ty?“

Vrátila jsem se zpátky do reality a snažila se už na toho kluka s ďábelskou aurou nemyslet. *Ale když on je tak neuvěřitelně krásnej, opravdu... Prosím tě, přestaň už fantazírovat o takovejch klucích.*

„Iris.“

Jacob se jemně pousmál a pak zvedl hlavu směrem ke druhému patru. Kluk nahore se rychle narovnal, změřil si nás pohledem a pak se ztratil v davu.

„Jdu, už na mě čekaj! Uvidíme se později, Iris! Sbohem, *Rox*.“

Jeho drobný rýpanec mě rozesmál, ale vtom jsem si všimla Roxina nakvašeného pohledu a radši jsem rychle zmlkla.

„Asi ti brzy zakroutím krkem, Iris, uvidíme, jestli se pak ještě budeš smát.“

A tak jsem radši hned smích utnula, abych se náhodou nedočkala toho, že svoje výhrůžky doopravdy uskuteční.

„Fajn, pojď se mnou na záchod, počkáš venku.“

„Ano, *maminko*,“ prohlásila jsem s předstíranou nevinností a vrhla na ni zlý pohled.

Rox ale jen pohodila hlavou na znamení čirého zoufalství, já vyprskla smíchy a už mě táhla na záchodky. Po cestě mě ale už podruhé přepadl nepříjemný pocit, že mě někdo sleduje, a zas mě polilo příšerné horko.

Vím, že je to *on*. Ten kluk.

Vím, že tam někde je, že mě vidí. Cítím na sobě jeho oči...

Leda ve snu.

Sklapni.

„Simonesová,“ spustila Rox, když jsme přišly k záchodkům, „počkáš na mě tady venku, ale slib mi, že se odsud nehneš ani na krok.“

„Slibuju.“

Pozvedla jsem paže v bezbranném gestu, ona přimhouřila oči a pohrozila mi prstem. Dala jsem jí slib a ty já se vždycky snažím plnit. Co to znamená někomu něco slíbit, mě naučila až Thea. Do té doby pro mě sliby neměly vůbec žádnou váhu, protože těch, kteří je neplnili, bylo příliš mnoho.

„*Přísahám, že určitě přijdu brzy, princezno.*“

„*Přísahám, že oslavíme tvoje narozeniny.*“

„*Přísahám, že ti to neříkám proto, abych se tě zbavil, Iris.*“

Po pár minutách čekání mě už ale ten pocit, že mě někdo sleduje, začal doopravdy stresovat. Dokonce se mi už potily ruce. Nemůžu si pomoci, musím odsud zmizet, už se mi fakt zdá, že jestli tu zůstanu, bude mě mít parádně na mušce. Navíc tu ani není signál. A co když už si Cody vyřídil, co potřeboval, a teď nás hledá?

Opřela jsem se dlaněmi o zábradlí a pohledem usilovně hledala Codyho hnědou hlavu. V tom svém ležérním ohozu by měl mezi všemi těmi třicátníky přímo svítit. Ale nikde jsem ho neviděla.

„Tak tys ztratila náhrdelník?“

Do ucha mi zašeptal čísi mužský hlas a já leknutím nadskočila. Otočila jsem se, moje zorničky se zanořily do zorniček kluka naproti mně a po zádech mi přejel mráz.

Modré duhovky.

„J... jak to víte?“ zakoktala jsem se při pohledu na jeho pobaveně se zvedající koutek rtů.

Nade mnou se tyčilo jeho mohutné tělo a pod tmavou košilí se mu rýsovaly vypracované svaly. Černé prameny vlasů mu padaly do ledově modrých očí a rámovaly jeho neuvěřitelně ostře řezanou čelist. Měl jemné rysy i prsty. A taky vytetovanou drobnou vlaštovku na hřbetu ruky, po níž se mu táhly vystouplé žíly až k předloktí. Měl krásné oči, ale z jejich pohledu šel strach. A čerstvá jizva, která mu přetínala hřbet nosu, jen podtrhovala jeho auru nebezpečí.

Je to on. Ježíši, do prdele, je tak nádhernej.

Jsem tvoje, stačí jen říct.

Strčil mi před oči ukazováček a palec, v nichž držel můj náhrdelník, a já vytřeštila oči. Je to doopravdy on.

„Jacob by ti ho určitě zapomněl vrátit,“ pronesl a pomalu mi ho předával. „Hlídej si ho, ať ti zas neupadne... Byla by škoda, kdyby na tak krásným krčku nic nebylo.“

Pohledem se zastavil na mé klíční kosti a já se rozechvěla. Svým hřejivým hlasem ve mně vzbudil emoci, kterou jsem doteď vůbec neznala. Chlapi mě totiž nikdy nezajímali.

Očima začal pomalu putovat zpátky k mému obličejí, zorníčkami si přitom klestil elektrizující, jiskřivou cestičku po mé kůži, až se jimi vpil do těch mých.

„Ř... děkuju...?“ naznačila jsem nenápadně, že bych chtěla znát jeho křestní jméno.

„Zatím mé jméno znát nemusíš... Ale určitě se ho dozvíš, to ti slibuju. Už brzy.“

KAPITOLA 5

NEBEZPEČNÁ NOC

Dvě hodiny ráno. Ewing, Irisin byt

„Byla by škoda, kdyby na tak krásným krčku nic nebylo.“

Celá jsem se zachvěla vzrušením. On se se mnou fakt bavil. Jeho hluboký, mužný hlas mi neustále rezonoval v hlavě; můj mozek si právě našel novou závislost. Otočila jsem se, ale pořád jsem měla všude na nahém těle husí kůži.

Codymu ani Rox jsem o tom rozhovoru nic neřekla, abych si nad sebou náhodou nepodepsala rozsudek smrti. Nestojím o další výčitky, navíc mě děsně láká představa, že se do *Boxu* zas někdy vrátím.

„Ty spíš?“ zeptala se mě Rox.

Vyndala jsem si jedno ze sluchátek z ucha a zvedla hlavu směrem ke kámošce, která se právě cpala nudlemi.

„Ne, ale už asi brzy budu,“ oznámila jsem jí. „Kdybych náhodou usnula, vyndej mi prosím tě sluchátka z uší, než půjdeš.“

Pokývla hlavou, odešla do kuchyně a já si položila hlavu zpátky na polštář. Začala jsem si pohrávat s náhrdelníkem a vzpomněla si na motorkáře. Měla jsem z něj na té benzínce takový strach, a nakonec jsem mu ještě vděčná. Jak to, že jsem si vůbec nevšimla, že jsem ten šperk ztratila? Jak to, že jsem byla dokonce přesvědčená, že jsem ho nechala u mámy?

Rufus, můj křeček, běhal v kruhu a dělal příšerný randál. Tenhle malý hlovavec je moje nejdůvěrnější vrba, ale protože ho nemůžu brát všude s sebou, dala mi Rox jeho plyšovou verzi, která ho zastupuje. Rufus, jmenovec toho živého, je se mnou pořád v autě.

„Víš, Rufusi, tvoje maminka natrefila na jednoho fakt hrozně krásnýho kluka v jednom bizarním klubu,“ spustila jsem tiše, „a ráda by ho zase viděla. Já vím, není to vůbec dobrý nápad, protože je to nebezpečný, ale... pořád je to nápad.“

Ten týpek mě zajímá. Vzpomněla jsem si na jeho hlas a ještě pořád se chvěla. Nikdy by mě nenapadlo, že by mě někdo mohl přitahovat jen díky svému hlasu, a hele...

Zakroutila jsem hlavou a zhluboka se nadechla. Ztěžkla mi víčka, ztlumila jsem hudbu a cítila, jak nade mnou na vlnách písničky vítězí spánek.

„Pančelko, Iris má nějakou oční nemoc!“

Dívala jsem se, jak se mi děti nepokrytě posmívají, rudla jsem studem a svíralo se mi hrdlo. Prosebně jsem se podívala na paní učitelku, aby mi pomohla, ale ona dělala jakoby nic a prohlásila:

„Až bude Iris velká, tak to nějak vyřeší.“

Ale tatínek přece říkal, že moje oči jsou hezké...

Ucítila jsem, že mě někdo tahá za vlasy, a zkřivila jsem bolestivě tvář. Spolužák ze třídy se na mě sadisticky usmál a hodil po mně nůžky, které mi jen těsně minuly obličej.

„Paní učitelko, můžete jim prosím říct, ať toho nechají?“ prosila jsem ji nenápadně.

„Ale vždyť si s tebou jen hrají, Iris, nebud' hloupá.“

Hloupá.

Hloupá.

Hloupá.

„Ty jsi tak blbá, Iris!“ rozkřikla se najednou máma.

Blbá.

Blbá.

Blbá.

„Myslím, že ti někdo nechal vzkaz ve skřínce,“ utrousila posměšně holka na druhém stupni základky.

Na druhém stupni, byla jsem teď už na druhém stupni. Roztřesenou rukou jsem odemkla skříňku a k nohám mi spadla fotka. Byla jsem na ní já. Jenže v ní byly dvě díry. Přesně v místě mých očí.

Najednou mě čísi ruce přitiskly ke zdi a mě se zmocnila panika. Bránila jsem se, co to šlo, ale kolem mě bylo příliš mnoho lidí.

V tu chvíli jsem ji uviděla a zařvala hrůzou.

Lžící.

Leknutím jsem se probudila. Udělalo se mi tak zle od žaludku, že jsem okamžitě vstala a běžela se vyzvracet do koupelny. Tyhle noční můry se mi vracejí pokaždé, když moc přemýšlím, a nutno uznat, že v poslední době se stresuju opravdu hodně.

Vypláchla jsem si pusku a ujistila se, že Rox za sebou pořádně zavřela.

Vzala jsem do ruky mobil, rozmotala kabel od sluchátek, který Rox pečlivě obmotala kolem, a rozsvítila si, protože se v šeru bojím. Neustále totiž trpím pocitem, že doma nejsem sama, že se někdo vloupal dovnitř. A dneska v noci byl ten pocit až obzvlášť silný.

„Proč mi pouštíš sny o základce, a ne o tom krásném klukovi z klubu?“ zeptala jsem se nahlas svého mozku, abych se trochu uklidnila.

Potom jsem se pro jistotu přesvědčila, že jsou dveře skutečně zamčené, lehla jsem si zpátky do postele, zavřela oči a doufala, že už budu mít konečně klidnou noc.

Následující den. 18 hodin

„Vrátím ti to hned, jak si najdu nějakou práci,“ prosila jsem mámu, zatímco jsem zírala ven z okna.

„Zavolej tátovi, nemysli si, že to budu platit za něj,“ oznámila mi.

Zavřela jsem oči, zhluboka se nadechla a cítila, jak ve mně začíná vřít vztek.

„Ale to po tobě přece nikdo nechce, jen tě žádám, jestli bys nevybrala nějaký peníze, abych měla z čeho vyjít, než si najdu nějakou brigádu,“ bránila jsem se. „Neplet do toho mý problémy s tátou.“

Zatnula jsem ruku v pěst. Tyhle naše hádky z duše nenávidím, protože máma vždycky stočí hovor k tátovi.

Vždycky.

„Já ti to jen připomínám. Víím, že o tom budeš přemýšlet, takže rovnou říkám ne. Jsem tvoje matka, znám tě jak svoje boty.“

Radši jsem se rychle kousla do tváře, abych nevyprskla vzteklým smíchem. Nesnáším, když mi tvrdí, jak mě zná, když o mně ve skutečnosti vůbec, ale vůbec nic neví.

Neříkej takový věci, Lauro, vždyť je to trapný.

„Můžeš prosím tě vybrat ty peníze?“

„Co mi zbývá,“ povzdychla si. „Ale vrátíš mi je hned, jak dostaneš výplatu. Nebudu teď moct koupit dárek tvému nevlastnímu otci.“

Prsty jsem mechanicky přejela po přívěsku na krku, abych se trochu uklidnila.

„Vrátím ti to, jak budu moct.“

„No tak dobře, no, budu už muset jít. Thea na mě čeká s úkolama, měj se pěkně.“

Po těch slovech jsem v sobě ucítila hořkost malé holky a sevřelo se mi hrdlo. Téměř neslyšně jsem mámě řekla „vy taky“ a zavěsila. Mně teda s úkoly nepomáhala, když jsem byla malá.

„No protože jsi prostě tak hloupá, Iris, ty nikdy nic nepochopíš,“ řekla mi. „Je ti už deset, ale jsi pořád stejně blbá! Proč za mnou pořád lezeš a kazíš mi večery svými problémy! Přemýšlej taky trochu sama, namáhej ten svůj ptačí mozeček.“

Blbá.

Blbá.

Blbá.

Jsem strašně blbá.

Vzpomínky, které se draly na povrch, nahlodávaly moji duševní rovnováhu. Potřebuju přijít na jiné myšlenky a s tím mi může pomoci jen jediný člověk. Začala jsem si připravovat kafe a vytočila přitom Roxino telefonní číslo.

„Ještě jsi nepřišla o sluch?“ zeptala se, jakmile mi to vzala.

„Ty se teď staráš o můj sluch?“ pousmála jsem se. „To je nějaký nový heslo, abys zjistila, jestli jsem naživu?“

„To ne, ale zapomněla jsem ti vyndat sluchátka z uší, než jsem odešla. Nebylo to totiž v tvém obvyklém *to-do listu*.“

Udělal se mi zle od žaludku. *Cože?*

„Co to povídáš, jasně žeš mi je vyndala. Vždyť jsem je měla obmotaný kolem mobilu na nočním stolku,“ zasmála jsem se.

„Cože?“

Její údiv mě už totálně vykojil.

„To jsem ale nebyla já, Iris, přísahám. Vůbec jsem se do tvýho pokoje pak už nevracela, dokonce jsem si v něm zapomněla bundu. Je na židli.“

Vběhla jsem do pokoje, uviděla Roxinu červenou bundu a na okamžik se mi zastavil dech. Kámoška na mě dál mluvila do mobilu, ale já se už vůbec nedokázala soustředit.

To tu někdo byl? Co když se večer zas vrátí? A neukradl tu něco? Jak se sem vůbec dostal?

„IRIS!“ zařvala na mě Rox, čímž mě ihned vrátila zpátky do reality.

„J... jo, máš tady... tu bundu,“ zalapala jsem po dechu, celá roztřesená. „Já... Ježíši, ty vole, řekni, že si děláš prdel, Rox, tohle už vážně není vtipný.“

Ale vždyť já včera opravdu cejtla, že tu někdo byl...

Ne, Iris, to se ti jen něco zdálo, jako každou noc.

NE, NE! Tentokrát tu opravdu někdo byl, vím to!

„Hele, vždyť sis je z těch uší mohla vyndat sama, ani o tom nevíš! Mně se to taky někdy stane, když spím. To chce klid...“

Zůstala jsem jako opařená a neodvažovala se ani pohnout. *Co když tu pořád je?*

„Rox..., já mám strach,“ zašeptala jsem a cítila, jak mi po tvářích tečou slzy hrůzou.

„Dobře, jen se převlíknu a hned jsem u tebe.“

„Nezavěšuj!“ zařvala jsem z plných plic. „Hlavně prosím tě nezavěšuj.“

O tři hodiny později

„Není tu žádná známka po vloupání,“ prohlásil policista. „Kdyby se sem někdo pokoušel dostat, našli bychom nějakou stopu. Vaše kamarádka má pravdu, zřejmě jste si sluchátka vyndala z uší sama, jen o tom nevíte.“

Pronesl ta slova s laskavým úsměvem a Rox mě konejšivě pohladila po zádech. Cody, který policii přivolal, sledoval celou scénu s rukama založenýma na hrudi. Snažila jsem se policistovo vysvětlení přijmout, ale moc mi to nešlo, byla jsem si totiž skoro stoprocentně jistá, že u mě někdo v noci byl. Cítila jsem to.

„A pokud jde o vaše náhradní klíče, nenechávejte je venku pod květináčem, tam je každý hned najde. Musíte být opatrná, slečno,“ upozornil mě policista. „Ve městě je sice klid, ale nebezpečí číhá všude.“

Poté odešel a Cody za ním ihned zamkl dveře.

„Ženská jedna bláznivá, přestaň už bejt paranoidní,“ povzdychl si a natáhl se na gauč. „Určitě jsi to byla ty.“

„No přesně,“ přidala se Rox. „Prostě sis je vyndala, když jsi spala.“

„A sama jsem si je pak obmotala kolem telefonu? To myslíte vážně?“ vyjela jsem po nich.

Uvěřila bych, že jsem si je sama vyndala, kdybych je pak našla pohozená vedle mobilu. Jsem totiž strašná zmatkářka a bordelářka. Ale takhle pečlivě se o věci nestarám, ani když jsem vzhůru.

„Je mi jasný, že dneska asi sama spát nebudeš,“ řekl Cody pobaveně. „Můžeš jít ke mně.“

„A co by u tebe jako dělala, Wilstone?“ rýpla si do něj Rox. „U mě jí bude líp. Máma je dneska ve městě.“

Našpulila jsem rty dojetím, že si o mě dělají takovou starost. Ale i když jsem byla z Roxiny nabídky přímo nadšená, nechtěla jsem narušit její setkání s mámou.

„Myslím, že bude lepší, když dneska přespím u Codyho,“ rozhodla jsem se nakonec. „Vím, že se na tebe tvá mamka těší a ty na ni taky, ale slibuju, že se u tebe zejtra stavím.“

Cody se podíval na Rox, která doslova sršela vzteky, a vyprskl smíchy.

„Přísahám, Wilstone...“

„Jestli se jí něco stane, udělám ti ze života hotový peklo.‘ Jo, to už jsem slyšel, Riderová,“ povzdychl si Cody. „Žádněj strach, my dva se sice moc v lásce nemáme, takže mi moc nevěříš, ale já mám pro Iris slabost, ochráním ji. Sbal si věci, Simonesová, dneska v noci si uděláme pyžamovou párty.“

Jedna hodina ráno. Codyho garsonka

„Ne, nechci.“

„No tak, Iris, prosím! Já tě ještě nikdy bez kontaktních čoček neviděl!“

Stála jsem tam jako přikovaná a zakrývala si oči dlaněmi. Šly na mě mdloby při představě, že mám teď zvednout víčka. Skutečnou barvu mých duhovek totiž znala jen moje rodina a Rox. Moji rodiče projevíli velkou dávku ironie, když mě pojmenovali Iris.

„Budeš se mi smát.“

„Ne, ne, zbláznila ses?“

„To mi říkali všichni!“ vykřikla jsem dramaticky.

Tlak mi vyletěl nahoru. Se zatajeným dechem jsem pomalu začala sundávat ruce z obličejů. Maskovala jsem sice svůj strach humorem, ale fakt jsem se bála.

Viděl, že opravdu nechci otevřít oči, frustrovaně povzdychl, ale nakonec se lehce zasmál.

„Když si jen pomyslím, že jsem byl tak opilej, žes ses nebála mi to říct, ale zas ne tak moc, abych to zapomněl,“ pronesl ke mně tiše, zatímco seděl na zemi. „No tak, Simonesová. Přísahám, že ti neřeknu nic zlého. Ukaž mi je.“

„A opravdu se mi nebudeš smát?“

„No opravdu.“

Pořádně jsem se nadechla, pomalu uvolňovala víčka a cítila, jak se mi žaludek svírá strachy. Třásla jsem se jako osika.

„Proč se tak bojíš?“

„Protože moje oči se skoro nikomu nelíbí,“ přiznala jsem a několikrát zamrkala.

Když jsem je pak konečně otevřela, vytřeštil oči a spadla mu brada. Vadilo mi, že si mě tak prohlíží.

„*Prosím tě, proč nosíš čočky?!*“

Pod nápojem jeho rozčileného hlasu mi málem praskly bubínky.

„Vždyť máš tak nádherný oči,“ pokračoval pak už o něco smířlivěji. „Do prdele, takový by chtěl každý!“

Ne, ne. Nejsou krásný a on to moc dobře ví.

„A já bych zas chtěla ty jejich,“ odpověděla jsem a pokrčila rezignovaně rameny.

„A proč se ti nelíbí?“

„To ti řeknu, až se ožereš a já se sjedu.“

Rozesmál se na celé kolo a pak vstal. Sevrěla jsem ruce v pěst a pokusila se zklidnit své roztřesené tělo. Došlo mi totiž, že Cody už odteď zná mou největší slabinu, a to mou úzkost jen zdvojnásobilo. Určitě lže. Nechce mi jen ublížit, určitě se mu moje oči nelíbí, jen se mi snaží něco namluvit.

Ale třeba...?

To je přece jasný jak facka, nebud' blbá.

„Ta kráva, co si říká má matka, se mi snažila dovolat,“ svěřil se mi zničehonic. „Ale já jí na to neskočil a udělal to stejně jako tvůj fotřík, když mu voláš. Prostě jsem jí to nevzal.“

„A ty víš, co chtěla?“

„Co je mi do toho. Kéž by jí zrovna šlo o kejhák a ten telefon byl její poslední šance.“

Zavrtěla jsem hlavou. Jeho máma opustila Codyho a jeho bratra, když jejich tátovi zjistili rakovinu tlustého střeva. Cody se ocitl v situaci, kdy se o všechny musel postarat úplně sám. I když jeho bratr Finn je o tři roky starší, byl tehdy ještě dítě a nebyl dost zralý na to, aby na sebe vzal takovou odpovědnost, na rozdíl od Codyho. A jeho máma pak začala zas od začátku, provdala se, měla další děti a teď zas pro změnu miluje je. Asi tak jako to udělali moji rodiče.

Dlouhé roky trávili oba bráchové víc času v nemocnici než doma. A když pak bylo Codymu devatenáct, jejich táta tý svinský nemoci podlehl. Kluci prodali barák, koupili si dva malé byty a splatili nemocnici dluhy. Finn s tím

sice nejdřív nesouhlasil, ale on o ničem nerozhodoval. Nebyl tou nejostřejší tužkou v penále. Tou byl Cody... A ten taky pořád čeká, že se jeho máma nakonec vrátí, stejně jako já čekám, že se vrátí můj táta.

„Ty už mi tu usínáš, Simonessová.“

Zhasl, zatáhl závěsy a ponořil nás do tmy. Pak si lehl vedle mě, vydechl úlevou a já se jemně zasmála.

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Hmm?“

„Proč si myslíš, že u tebe někdo byl?“

„Cody, já se znám. Já jsem fakt strašná bordelářka, hodila bych ten mobil někam bokem a ani ve snu by mě nenapadlo pokládat ho na noční stolek, natož kolem něj pečlivě obmotávat sluchátka... Navíc jsem se včera v noci probudila a... cítila, že u mě někdo je.“

„Vážně?“

„Jo, i když... vlastně už ani nevím. Mám totiž tenhle pocit vždycky, když jsem sama ve tmě. Ale upřímně, i kdyby tam včera v noci někdo byl, určitě bych se nezvedla a nezačala si to ověřovat, nejsem blázen, kámo,“ zamyslela jsem se nahlas. „Život přece není hororovej film, prostě bych až do rána dělala mrtvou. Což jsem ostatně taky dělala. Vždyť bych se ani neuměla bránit!“

Codyho pobavilo, že jsem taková sralbotka, a vyprskl smíchy.

„Tak se na mě podívej, prosím tě,“ dodala jsem. „Mám padesát pět kilo i s postelí, když držím nůž, tak se skoro vždycky říznu, a když mám strach, tak se hned rozbrečím. A ten lupič bude asi taky pořádně debil, když si vybere tu nejplonkovější kořist z celých čtvrtí!“

„Kdo ti prosím tě řekl, že to byl zloděj?“ rozřehtal se na celé kolo.

„Myslím si to. A co by ne, přece kdyby chtěl ukrást mě, říkalo by se tomu únos.“

Chechtej se, to je dobrý, schovej ten svůj panickéj strach za smích.

„Měla jsi pravdu, když jsi říkala, že tě Rox dnes večer nebude kontaktovat.“

„Ani mi nezavolala, aby si mě zkontrolovala tím naším tajným kódem, to je šílený!“

„Nikdy jsem ten váš systém nepochopil,“ povzdychl si zoufale Cody.

„Ta, která volá, se zeptá tý druhý, jaký je její oblíbený číslo, a když jí odpoví barvu, tak je všechno v pořádku... Ale když jí řekne číslo, tak to znamená, že je v nebezpečí,“ vysvětlila jsem mu.

„Tak to teda čumím, to jsem vás měl za větší retardy.“

Škádlivě jsem ho plácla po rameni a on se zas zasmál.

„Rox už asi mámu neviděla hodně dlouho,“ pokračoval, „když vůbec nevolá.“ Pokývla jsem hlavou. Rox si zaslouží strávit večer s mámou sama, zaslouží si, aby se jí máma věnovala, protože Rox se zas věnuje mně, jako by byla moje rodina.

„Dobrou, Simonesová.“

„Dobrou, Cody.“

O dva dny později. 23 hodin

V poklidu stromů a noci jsem seděla na kufru svého auta, přemítala o problémech a pochutnávala si na hamburgeru. Sice už byl nejvyšší čas vrátit se zpátky, ale ještě jsem chtěla ten okamžik oddálit, a tak jsem se zastavila za městem u jezera. Tohle místo jsem objevila čirou náhodou před dvěma lety. Je perfektně schované mezi stromy, které ho obklopují ze všech stran.

Náhle jsem zaslechla řev motorky a zpozorněla. Mašina se neřítíla k cestě, ale přímo ke mně. Uslyšela jsem, že se zastavila jen pár metrů ode mě, ztěžka jsem spolkla sousto burgeru a ani se neodvažovala otočit. Mráz mi přejel po zádech a už jsem bleskově psala Rox.

Zavolej mi za hodinu. Jestli to nevezmu, volej poldy. Jsem u jezera.

A mám to spočítaný. Jestli mě teď nezabije ten motorkář, tak se o to postará Rox.

„Nenapadlo by mě, že tohle místo bude znát ještě někdo jinej.“

Srdce mi vyskočilo až do krku. Byl to ten hlas, který jsem si už několik dní pořád přehrávala v hlavě. Je to ten kluk z klubu.

Do prdele, do prdele, do prdele... Ježíši, ty vole.

„Holka jako ty by se tu neměla potulovat takhle sama, navíc ještě v noci, je to nebezpečný,“ pronesl hlubokým hlasem.

Prosím tě, ženská, hlavně teď nepláčni nějakou volovinu.

„No tak holka jako já má asi pro strach uděláno,“ vysoukala jsem ze sebe slabým hláskem poté, co jsem se několik vteřin horkotěžko vyhýbala jeho pohledu.

Dovol, abych se zasmála, vždyť si tu už dobrejch deset minut strachy učůráváš do kalhotek. Jak se vůbec odvažuješ něco takovýho vypustit z pusy?

Žaludek se mi sevřel strachem, ale i vzrušením. Sakra, ten frajer ve mně probouzí moje nejtemnější sexuální pudy. Jak si vzpomínám, měl absolutně dokonalé tělo i tvář. Přímo ďábelsky dokonalé.

Zajímalo by mě, jak by z jeho rtů znělo mé jméno, kdyby ho jednou...

„Nepovídej, vážně?“

Jeho hlas zněl hřejivě a polechtal mě v uších. Otočil se ke mně a já ztuhla jako solný sloup. Ano, byl sexy, ale zároveň z něj šel strach.

Celá vyděšená jsem sklopila oči na hamburger, ale jemně mě chytil za bradu a já dočista přestala dýchat. Zvedl mou tvář, abych se na něj musela podívat, moje oči se vpily do jeho a každou buňkou mého těla projel elektrický výboj. V jeho ledově modrých očích se zračilo všechno, jen ne nevinnost. Do čela mu padaly prameny havraních vlasů, které naši hru pohledů rozostřovaly, ale současně ji činily ještě víc sexy.

Od chvíle, kdy přijel, zavládl v mé hlavě totální chaos, ale jak se teď nade mnou vypínal svým mohutným tělem, ztratila jsem nad sebou úplně kontrolu. Prostě a jednoduše jsem už vůbec nedokázala zachovat chladnou hlavu nebo uvažovat racionálně. Strašně jsem se ho bála, děsil mě, ale zároveň... mě i *ne-sktečně* přitahoval.

Očima mi nebezpečně sklouzl k puse, kterou lačně zhltl pohledem, a pak si olízl rty. Zvedl ke mně oči, všiml si, že jsem ho sledovala, a koutkem rtů se pouсмál. Jako by mi právě dával najevo, že chtěl, abych ho viděla. Došlo mi to a polilo mě příšerné horko.

Najednou jeho mužný hlas prolomil ticho mezi námi, což na mě zapůsobilo jako elektrický výboj.

„Jestli máš opravdu pro strach uděláno,“ zašeptal mi těsně u obličeje, „tak proč ses tak dlouho neukázala v klubu, *princezno*?“

Vyslovil tuhle přezdívku a já zůstala úplně ochromená.

KAPITOLA 6

NOVÝ DŽOB

„Neříkejte mi tak,“ pokrčila jsem obočí.

Najednou mě ten kluk začal víc štvát než přitahovat. Nesnáším, když mi někdo takhle říká. Užil si moji reakci a pak se pousmál.

„A proč?“

Znechuceně jsem od něj odtáhla tvář.

Měl jsi hodně velký šance, ale teď už můžeš jít tak akorát do prdele.

„Do toho vám nic není,“ uzavřela jsem tohle téma a seskočila z kufru auta.

„Proč jste vlastně tady? Chcete si se mnou pokecat?“

Dál se arogantně usmíval a naklonil hlavu na stranu.

„To bych se mohl zeptat i já tebe. Proč seš vlastně tady... Chceš si pokecat s úplně cizím týpkem?“

Zas se ke mně začal přibližovat, a já se stejným tempem dala pomalu na ústup. Srdce se mi rozbušilo jako blázen, když pokračoval:

„Vzhledem k tomu, kolik už je hodin... a nikdo tady není...“

Narazila jsem zády do kufru svého auta, paralyzovaná tím, co říká, i tím, jak intenzivně se na mě dívá. Atmosféra se najednou úplně změnila. Obestřela nás aura nebezpečí. A jako by mi někdo najednou píchl koňskou dávku adrenalinu – brutálně jsem ho kopla do koulí.

Zaskučel bolestí, já rychle nasedla do auta, a než bys řekl švec, už jsem ujížděla pryč. Ježíši, panebože. Celá vyděšená jsem se rozbrečela a sevřel se mi žaludek. Chtělo se mi zvracet. Šíleně jsem se třásla a radši na to pro jistotu pořádně šlápla, kdyby mě náhodou chtěl dohonit na motorce.

Když se ale ani po několika minutách neobjevil, oddechla jsem si a pokusila se uklidnit.

„Ježíši, ty vole, do prdele...“

Už tenkrát v klubu, když jsem poprvé uviděla ty jeho ledově modré oči, celé moje tělo bilo na poplach. Opravdu mi teď zamýšlel něco udělat, nebo mi chtěl jen nahnat strach? A proč mě tak oslovil?

Rozvibroval se mi mobil. Rox se se mnou pokoušela spojit už od chvíle, kdy dostala můj vzkaz. Musím ji rychle uklidnit, jestli nechci, aby všude po městě visel můj ksicht s textem „Hledá se“.

„Nic mi není,“ spustila jsem, jen co jsem přijala hovor.

„Tobě snad dočista přeskočilo, Iris, normálně tě doma už zamknu a hotovo!“

Zařvala mi do ucha, až mi málem praskly ušní bubínky, a já nadskočila leknutím. Ale rozhodně se jí nehodlám svěřovat, o čem jsem si s tímhle frajerem povídala.

V žádném případě. Nikdy. To radši umřu.

„To sis jako v tuhle dobu dělala piknik u jezera? A sama? Chceš snad, aby si tě vychutnal nějaký vrah?“

„Nikdo tam nebyl, Rox,“ zalhala jsem a cítila, jak se mi zase třesou ruce. „Už jedu domů.“

Potřebovala jsem se zašít někam, kde se budu cítit v bezpečí. Bála jsem se, že si mě najde, abych mu zaplatila za ty nakopané koule. A to doslova.

Nemá mi co nahánět strach, to za sebe pak vůbec neručím!

O několik hodin později. Irisin byt

„Přísahám, Iris, tohle už mi nikdy nedělej,“ zlobila se Rox, pořád ještě bleďá jako stěna.

„Když mi Rox poslala tu tvou esemesku, tak jsem si fakt myslel, že už tě nikdy neuvidíme,“ přidal se Cody a tvrdě se na mě podíval.

„Cos tam prosím tě sama dělala?“

„Potřebovala jsem na chvíli vypadnout,“ připustila jsem a pokrčila rameny. „Dusila jsem se.“

Moji přátelé mě probodávali pohledem, ale já jsem stále myslela na *něj*, na to, jak zběsile mi bušilo srdce, a na strach, který mi pulzoval v žilách.

Dostávala jsem kázání ještě několik minut, až Cody to téma konečně uzavřel otázkou:

„Chtěla bys, abych tu zůstal na noc?“

Zvedla jsem k němu hlavu. Oba nade mnou stáli, paže složené na hrudi v úrovni mé tváře, protože jsem seděla na gauči, a chovali se jako mí rodiče.

Ted', když o tom tak přemýšlím... Docela by se k sobě hodili...

„Iris?“

„Co? Jo... Ne, ne. To zvládnou, neboj. Jsem už v bezpečí, dívejte, nic mi není, mluvím s váma. Všechno je fajn.“

„Už nikdy nechod na podobný místa sama, Iris,“ připomněl mi znova Cody. „V tomhle městě je až podezřele velké klid, abych byl upřímný. Žiju tu už dost let na to, abych věděl, že se tu už nejedna smrt zakamuflovala jako nešťastná náhoda.“

„Jako třeba ty dva předávkovaný?“

Podíval se na mě a nakonec přikývl.

„V mý práci se drbům nevyhnu,“ pokračoval s pohledem upřeným na zem. „A často je velké rozdíly mezi tím, co slyším, a tím, co pak říkají úřady.“

„Chceš říct, že tu úřady kreyou vraždy?“

„Chci říct, že úřady nemají nikdy dost přímejch důkazů, aby vůbec mohli zaujmout stanovisko, že se jedná o vraždu. Čas od času prostě z nejasnejch důvodů prudce stoupne počet úmrtí.“

„Myslíš, že se sem pravidelně vrací nějaký vrah?“ zeptala jsem se a cítila, jak na mě jdou mdloby.

Cody nasadil tak výmluvný pohled, že mě to až zmátlo. Nevěděla jsem, jestli tím myslí ano, nebo to, že tohle město vrah zatím ještě neopustil. Ale jen z té představy mi naskočila husí kůže.

„Podobný drby jsem už zaslechla i u nás na fakultě,“ připustila Rox a nervózně si prohrábla vlasy. „Bylo to něco v tom smyslu, že tu gangy unášejí děti těch, s kým mají nějaký problém.“

„Gangy?“

Zkrabatila jsem čelo. Tohle město mi připadá až moc klidné na to, aby se tu odehrávaly podobné věci.

„Hele, už to nechte být,“ uzavřel Cody. „Rox, pojď, odvezu tě domů. A ty...“ ukázal na mě prstem, „to už nikdy nedělej, jestli nechceš, abys kvůli tady týhle zůstala zamčená doma, bez klíčů a bez mobilu.“

„Nepokoušej mě, Simonesová, víš, že nemám všech pět pohromadě,“ přisadila si Rox.

A nasadila tak výhrůžný pohled, že jsem radši zadržela smích, poslušně přikývla a poraženecky zvedla ruce. Když si pak Cody odešel pro věci, otočila jsem se k ní a lákovně povytáhla obočí:

„Takže... Cody tě hodí domů?“

„Ne,“ odsekla a ukázala na mě prstem. „Vím, co teď naznačuješ, Simonesová, ale ať tě to ani nenapadne. Opovaž se.“

„On se ti nelíbí? Ani trochu?“

„Ježíši, sklapni už, prosím tě,“ utrousila na odchodu.

Ale neřekla, že se jí nelíbí. Zajímavý.

Jakmile oba odešli, rozhodla jsem se dát si sprchu. Ještě jsem cítila jeho prsty na bradě, jako by si snad moje kůže jeho otisky nahrála. V chřípí mě pořád lechtala jeho vůně, pánský parfém smíchaný se silným pachem cigaret a... mátové žvýkačky.

Přestaň už na něj konečně myslet.

V koupelně jsem ale pořád měla pocit, že se na mě někdo dívá. Takže jsem si s sebou vzala klec s Rufusem, abych byla klidnější, svlékla se a vkročila do sprchového koutu. Horká voda ve mně okamžitě uvolnila napětí.

„Pamatuješ si na toho kluka z klubu, o kterém jsem ti posledně vyprávěla, Rufusi?“ spustila jsem na křečka, zatímco jsem si roztírala sprchový gel po těle. „Tak si představ, že jsem ho před pár hodinama zase potkala! A byl ještě děsivější než předtím!“

Vyšla jsem ze sprchy a popadla osušku.

„Maminka udělala něco fakt hustýho!“ svěřila jsem se mu se špetkou hrdosti v hlase. „Nikdy bych neřekla, že toho budu schopná, ale kopl jsem ho do koulí a tím si zachránila krk! Co už ale zas tak cool není, je, že už se mi moc nechce pracovat v tom klubu.“

Co když ti to bude chtít oplatit, ty krasavice inteligentní?

To jsem teda zvědavá jak...

IRIS!

Promiň, už mlčím.

„Nemyslíš, že bych tam měla zvládnout aspoň zkušební dobu a rozhodnout se až pak?“

Chlupatá koule se ale dál cpala granulemi a vůbec nevěnovala pozornost tomu, co říkám.

„Já věděla, že řekneš ano, ty mi vždycky všechno odsouhlasíš, to je neuvěřitelný!“

Asi jsem fakt blázen, ale co.

„Představ si, Rufusi... Řekl mi ,princezno'... Jako můj táta.“

„Počkat, počkat... Cože?“

Četla jsem si už snad posté uvítací e-mail z fakulty, který mi právě přistál ve schránce, a nepřestávala jsem valit bulvy. Že by mi táta fakticky zaplatil úplně celý semestr?

Je tam napsané mé jméno. Jsem to vážně já. Právě mi ze srdce spadl obrovský kámen, který na něm ležel už celé týdny. Najednou jsem se z toho nečekaného pocitu lehkosti roztřásla a snažila se prodýchat tlak na hrudi. *Děkuju, tati.*

Vtom mi volá Thea.

„To nikdy neuhodneš!“ vykřikla jsem.

„Tvoje školný? Jóóó!“

Pozvedla jsem obočí, ale pořád jsem se usmívala.

„Nerada před tebou něco tajím, ale... mluvila jsem o tom tvým problému s taťkou a souhlasil, že ti ten semestr zaplatí!“ oznámila mi vesele.

Moje srdce právě spadlo na zem a roztříštilo se na milion kousků. Takže to zaplatil Thein táta. A ne můj.

Ne můj táta.

„Iris?“

„Já... no, jo, jsem tady... Jen nevím, co na to říct,“ odpověděla jsem a styděla se, že jsem si vůbec myslela, že by mi to školné mohl zaplatit táta. „A máma o tom ví?“

Znám totiž svou mámu natolik dobře, že mi je naprosto jasné, že z toho udělá odporný monstrproces. Ale jen se mnou, ne s Marcem.

„Jo! Nejdřív byla sice proti kvůli našim vlastním výdajům, ale taťka na tom trval.“

Z Marcova gesta mi vyhrkly slzy dojetí. Kvůli mně právě obětoval vlastní úspory, zatímco mí vlastní rodiče to odmítali udělat.

„Iris, ty brečíš?“

„Ne, já... To nic,“ zahihňala jsem se, abych zamaskovala svůj rozechvělý hlas. „Viděla jsem teď v telce smutnou scénu. Zavolám Marcovi... Poděkuju mu, že to pro mě udělal.“

„Jsem tak ráda, že jsem ti mohla pomoci, ty mi totiž pomáháš pořád... Tak jsem ti to taky jednou chtěla oplatit.“

„Moc děkuju, *princezno*,“ zašeptala jsem.